



โจนาธาน ลิวิงสตัน นางนวล

JONATHAN LIVINGSTON SEAGULL

ผู้แต่ง : Richard Bach 1972

ผู้แปล : ชาญวิทย์ เกษตรศิริ ๒๕๑๖ #

.. ร่างกายของเธอทั้งหมดจากปลายปีกหนึ่งสู่อีกปีกหนึ่งไม่ใช่อะไรอื่น
นอกจากความคิดของเธอเอง

BE

Lost
On a painted sky
Where the clouds are hung
For the poet's eye,
You may find him.
If you may find him.

There.....
On a distant shore,
By the wings of dreams.
Through an open door.
You may know him,
If you may

Be.....
As a page that aches for a word
Which speaks on a theme that is timeless
And the one God will make for your day
Sing.... As a song in search of a voice that is silent
While the Sun God will make for your way

And we dance
To a whispered voice
Overheard by the soul
Undertook by the heart
And you may know it

If you may know it

While the sand
Would become the stone
Which begat the spark
Turned to living bone
Holy, holy Sanctus, sanctus

Be....

As a page that aches for a word
Which speaks on a theme that is timeless
And the one God will make for your day
Sing..... As a song in search of a voice that is silent
And the one God will make for your way ...

• JONATHAN LIVINGSTON SEAGULL (ENGLISH VERSION)



ตอนหนึ่ง

ยามเช้าดวงตะวันใหม่สดใสส่องแสงสีทองทอดทาบระลอกทะเลที่สงบเยือกเย็น
เรือตกปลาลำหนึ่งจอดลอยอยู่ห่างจากชายฝั่งหนึ่งไมล์ ส่งสัญญาณให้อาหารนกกระเจายขึ้น ไป
ในอากาศ และแล้วฝูงนางนวลจำนวนพันก็โฉบบินเข้ามาแย่งอาหารกันกิน
วันแห่งความสับสนอีกวันหนึ่งก็เริ่มขึ้น.....

แต่ไกลออกไปจากชายฝั่งและเรือ โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล กำลังฝึกบินอยู่
เดียวดาย มันบินสูงขึ้นไปในท้องฟ้าหนึ่งร้อยฟุต ลดเท่าที่ติดกันลง เชิดปากขึ้น และกระชับปีก
เข้าหากันเพื่อหักมุมเลี้ยวที่แสนยากเย็น เมื่อมันเลี้ยวโจนาธานก็บินได้ช้าลง และเมื่อมันบิน
ช้าๆ สายลมก็พัดผ่านหน้าราวกับเสียงกระซิบ เบื้องล่างท้องทะเลดูสงบนิ่ง โจนาธานหรือตาตั้งสติ
แน่นแนกั้นหายใจ แล้วก็บังคับให้ตัวหักมุมเลี้ยว....อีกหนึ่งนิ้วฟุต...แต่แล้วขนของมันก็กระจุย
มันซังกเสียหลักตกลงมา

คงจะรู้กันว่านางนวลนั้นไม่มีวันที่จะบินเสียหลัก การเสียหลักในอากาศเป็นเรื่องน่า
อายและเสียเกียรติอย่างยิ่ง แต่นางนวลโจนาธาน ลิฟวิงสตัน ไม่ใช่นกธรรมดาๆ มันไม่อาย มัน
กางปีกออกอีกครั้งเพื่อจะบินหักมุมเลี้ยวอันแสนยากนั้น มันบินอีกอย่างช้าๆ และแล้วมันก็เสีย
หลักอีกทีหนึ่งจนได้

นางนวลส่วนมากมักไม่พะวงกับการเรียนรู้เรื่องบินมากไปกว่าที่จะบินแบบง่ายๆ มัน
มักจะบินจากฝั่งออกไปหาอาหารแล้วก็บินกลับ สำหรับนางนวลทุกๆ ไป การกินนั้นสำคัญกว่า
การบิน แต่สำหรับโจนาธานนั้นการกินไม่ใช่เรื่องที่สำคัญไปกว่าการบิน โจนาธาน ลิฟวิงสตัน
: นางนวล รักที่จะบินเหนือสิ่งอื่นใด โจนาธานรู้ว่าการที่มันคิดเช่นนี้ ทำให้มันไม่เป็นที่ชอบพอ
ในหมู่นกด้วยกัน แม้แต่พ่อแม่ของมันเองก็ไม่พอใจที่โจนาธานใช้เวลาทั้งวันฝึกบินร่อนระดับ
ต่ำอยู่ตัวเดียว ตั้งวันละร้อยๆ ครั้ง

โจนาธานไม่รู้ว่ทำไมตนจึงเป็นเช่นนี้ แต่เมื่อมันบินเหนือน้ำเพียงครึ่งความยาวของปีก มันก็ลอยอยู่ในอากาศได้นานๆ โดยใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อย เมื่อมันร้อนมาลงทะเล มันก็ไม่ใช้เท้าระน้ำแบบธรรมดา แต่มันกลับหดเท้าแน่นไว้กับลำตัวเวลาลงแต่ละผืนน้ำ และเมื่อมันเริ่มร้อนลงชายหาด มันก็ใช้ลำตัวไถไปเป็นแนวยาวบนพื้นทราย ซึ่งทำให้พ่อแม่มของโจนาธานอ่อนอกอ่อนใจอย่างยิ่ง

"ทำไมนะ จอน ทำไม" แม่ถามขึ้น "ทำไมมันยากนักกริที่จะทำตัวให้เหมือนนกอื่นๆ ในฝูง ทื่อ จอน ทำไมไม่ปล่อยให้การบินระดับต่ำเป็นเรื่องขอนกเพลิแกน หรือนกอัลบาทรอส แล้วทำไมไม่แก้มกินชะบั้ง จอน แก่นะเหลือแต่กระดูกและขน!"

"แม่ ฉันไม่กลัวที่จะเหลือแต่กระดูกและขนฉันเพียงแต่อยากรู้ว่าเมื่อฉันอยู่ในอากาศฉันจะทำอะไรได้หรือทำไม่ได้ ฉันเพียงแต่อยากรู้เท่านั้นเอง"

"นี่นะโจนาธาน" พ่อพูดขึ้นอย่างไม่ไร้ความปราณี "หน้าหนาวก็ไม่ไกลนัก แล้วเรือหาปลาเหลือไม่กี่ลำ และปลาผิวน้ำก็จะว่ายลงสู่น้ำลึก ถ้าแกจะต้องเรียนรู้ แกก็ต้องเรียนรู้เรื่องอาหาร และกินอาหารกินให้ได้ เรื่องการบินนี่นะดีอยู่หรอก แต่แกก็น่าจะรู้ว่าการบินการร่อนกินเข้าไปไม่ได้ อย่าลืมนะว่าเหตุที่แกบินก็เพื่อเอาไว้หากิน"

โจนาธานพยักหน้ารับอย่างเชื่องช้า และในเวลาสองสามวันต่อมา มันก็พยายามทำตัวเหมือนๆ นางนวลอื่นๆ มันพยายามส่งเสียงร้อง สู้ ร่อนลงแยงเศษปลาและขนมปังกับฝูงนกที่ทำน้ำและเรือตกปลา แต่มันก็ทำได้ไม่ตลอด โจนาธานคิดว่าการทำเช่นนั้นช่างไม่มีจุดหมายเสียเลย บางครั้งมันก็ถึงปลาแห้ง ซึ่งได้มาอย่างยากเย็นให้กับนกนางนวลแก่ๆ หิวโหยที่บินตามมันมา โจนาธานคิดว่ามันควรจะใช้เวลาทั้งหมดในการฝึกบิน มีอะไรๆ มากมายที่จะต้องเรียนรู้ อีกไม่นานต่อมาโจนาธานก็ออกไปไกลอยู่ในทะเลตัวเดียว มันหิว มีความสุข และเรียนรู้ สิ่งที่มันเรียนรู้ก็คือ ความเร็ว และภายในเวลาหนึ่งอาทิตย์ที่ฝึกฝนอยู่ มันก็เรียนรู้เรื่องความเร็วมากกว่านกนางนวลที่บินเร็วที่สุดตัวใดๆ

โจนาธานกระพือปีกอย่างแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันทิ้งตัวจากความสูงหนึ่งพันฟุตตกลงมาหาฟองคลื่น และมันก็เริ่มจะรู้ว่าทำไมนกนางนวลอื่นๆ ถึงไม่บินพุ่งตัวดิ่งลงมา เพราะภายในเวลาหกวินาทีมันก็สามารถบินดิ่งได้เจ็ดสิบลไมล์ต่อชั่วโมง ซึ่งเป็นความเร็วที่ทำให้ปีกของมันสั่นคลอนตอนตีปีกขึ้น โจนาธานบินอย่างระมัดระวังและสุดความสามารถ แต่มันก็เสียการทรงตัวเมื่อบินด้วยความเร็วสูง

มันพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า มันบินขึ้นไปสูงหนึ่งพันฟุต ตรงไปข้างหน้าอย่างเต็มกำลังตีปีก แล้วก็พุ่งดิ่งลงมาเป็นแนวตรง แต่ทุกๆ ครั้งที่มันทำเช่นนั้น ปีกซ้ายของมันก็เสียหลักเมื่อยกปีกขึ้น มันถลาไปทางซ้ายอย่างรุนแรง มันพยายามใช้ปีกข้างขวาทรงตัว แต่มันก็ตีลังกาหมุนกลับทันที รวากับไฟปะทุ โจนาธานระมัดระวังไม่พอดตอนตีปีกขึ้น มันพยายามใหม่ตั้งสิบครั้ง และทั้งสิบครั้งนั้นมันก็บินได้ถึงเจ็ดสิบลไมล์ต่อชั่วโมง แต่ขนของมันกระจุยเสียหลัก ตกกระแทกลงสู่พื้นน้ำ โจนาธานเปียกโชก และมันก็คิดได้ในที่สุดว่ากฎเกณฑ์สำคัญของการบินเร็วก็คือยึดปีกทั้งสองข้างไว้ให้แน่น

มันตีปีกกระชั้นกันห้าสิบครั้งแล้วก็ยึดไว้เฉยๆ มันพยายามอีกครั้งจากระยะสูงสองพันฟุต ทิ้งตัวดิ่งลงมา ปากพุ่งตรง กางปีกออกเต็มที่และยึดนิ่งเอาไว้เมื่อถึงตอนที่บินด้วยความเร็วห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง มันใช้กำลังมหาศาลแล้วก็ได้ผล ในเวลาเพียงสิบวินาทีโจนาธานสามารถบินได้เก้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง และแล้วมันก็ทำสถิติความเร็วในหมู่นกนางนวล!

แต่ความสำเร็จของมันสั้นยิ่งนัก ทันทีที่โจนาธานเริ่มลดความเร็ว และทันทีที่มันเปลี่ยนนมปีก มันก็บังคับตัวไม่อยู่ในระยะของการบินเก้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง การเสียหลักทรงตัวเกิดขึ้นราวกับดินระเบิด โจนาธาน : นางนวล เสียหลักกลางอากาศและตกลงสู่ทะเลที่แข็งราวกับอิฐ ถึงตอนนั้นบรรยากาศก็มีตสนิท

โจนาธาน ลอยตัวในมหาสมุทรท่ามกลางแสงจันทร์ ปีกของมันหนักราวกับห่อหุ้มด้วยแท่งตะกั่ว แต่ดูเหมือนว่าน้ำหนักของความล้มเหลวจะทับถมอยู่บนหลังมันมากกว่า โจ

นาธานได้แต่ภาวนาอย่างอ่อนระโหย ให้น้ำหนักนั้นถ่วงมันจมลงสู่ก้นทะเล จะได้จบสิ้นกันเสียที เมื่อมันเริ่มจมลงในน้ำนั้น

โจนาธานได้ยินเสียงพูดโหยหวนและประหลาดขึ้นมาในตัวของตัวเอง ไม่มีทางแน่ๆ ฉันทันแต่เพียงนางนวล ธรรมชาติได้สร้างฉันขึ้นมาอย่างจำกัด ถ้าฉันถูกสร้างมาให้เรียนรู้เรื่องการบินได้ ฉันควรจะต้องมีมันสมองมากมาย ถ้าฉันถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้บินเร็วได้ ฉันก็น่าจะต้องมีปีกสร้างอย่างนกเหยี่ยวและฉันก็ควรจะกินหนูแทนที่จะกินปลา พ่อฉันพูดถูกแล้ว ฉันต้องลืมเรื่องโง่ๆ นี่เสีย ฉันจะต้องบิน ต้องบินกลับไปบ้านไปหาฝูงนกของฉัน และฉันควรจะต้องพอใจต่อสภาพของนางนวลที่น่าสงสารและมีความสามารถจำกัดเช่นนี้ เสียงพูดนั้นเงียบหายไป และโจนาธานก็เห็นพ้องด้วย

ที่อยู่ของนางนวลยามค่ำคืนก็คือชายฝั่ง โจนาธานให้สัญญากับตัวเองว่านับแต่วาระนี้ต่อไป มันจะยอมเป็นนางนวลธรรมดาๆ มันจะทำให้ตัวอื่นมีความสุขขึ้น โจนาธานค่อยๆ บินขึ้นจากพื้นน้ำอันมืดสนิทอย่างอ่อนระโหยกลับเข้าสู่ชายฝั่ง มันบินกลับในระดับต่ำ และก็พอใจที่ตนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการบินเช่นนั้น

โจนาธานคิดต่อไปอีกว่า ไม่ ฉันจะไม่เป็นอย่างที่แล้มาแล้ว ฉันจะเลิกเรียน ฉันเป็นนกเหมือนกันกับนางนวลตัวอื่นๆ ฉันจะบินให้เหมือนกับตัวอื่นๆ แม้ว่าจะเจ็บปวดอย่างยิ่ง โจนาธานก็บินสูงขึ้นสูงขึ้นไปหนึ่งร้อยฟุต มันตีปีกแรงมุ่งกลับเข้าหาชายฝั่ง **โจนาธานรู้สึกสบายใจขึ้น ที่ได้ตัดสินใจเป็นนกเหมือนกัน กับนกในฝูงที่นี้ก็จะไม่มีพันธะบังคับให้โจนาธานต้องเรียนรู้ แล้วก็จะไม่มีความทำร้ายหรือความล้มเหลวอีกต่อไป** มันช่างสวยสดจริงที่เลิกคิดเสียได้แล้วแล้วโจนาธานก็บินผ่านความมืด มุ่งไปหาแสงไฟที่ชายฝั่ง



ความมืด! เสียงอันโหยหวนก้องขึ้นอย่างตลกใจ นางนวลไม่มีวันที่จะบินในความมืด! โจนาธานไม่ได้ตั้งใจที่จะฟังเสียงนั้น มันมืดแต่คิดว่าช่างงดงามเสียจริง ดวงจันทร์ส่องแสงระยิบระยับเหนือพื้นน้ำสาดแสงเป็นทางยาวเล็กๆ ทอดข้ามยามค่ำคืน ทุกอย่างสงบและนิ่ง.... บินลงไปซะ! นางนวลไม่เคยบินในความมืด! ถ้าเธอถูกสร้างมาให้บินในความมืด เธอจะต้องมีตาเหมือนนกฮูก เธอจะต้องมีมันสมองมากมาย เธอจะต้องมีปีกสั้นเหมือนนกเหยี่ยว!

โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล กระพริบตาในความมืดของยามค่ำคืน ในอากาศที่สูงหนึ่งร้อยฟุต และแล้วความปวดร้าว คำมั่นสัญญาของมันก็สูญสิ้นไป ปีกสั้น ปีกที่สั้นอย่างนกเหยี่ยว! นั่นคือคำตอบ! ฉันช่างโง่เสียนี้กระไร! สิ่งที่ฉันต้องการก็คือปีกสั้นนั่นเอง สิ่งที่ฉันต้องทำก็คือ พับปีกของฉันไว้เสียให้เกือบหมด แล้วก็ใช้แต่เพียงปลายปีกเท่านั้นบิน! ปีกสั้น

และแล้วโจนาธานก็บินสูงขึ้นไปสองพันฟุต เหนือท้องทะเลที่มืดสนิท โดยที่ไม่ต้องหยุดชะงักนึกถึงความล้มเหลวหรือความตายมันยึดโคนปีกไว้แน่นกับลำตัว ปล่อยแต่เพียงส่วนที่เล็กของปลายปีกวัดได้ตม มันพุ่งตรงลงมา เสียงลมก้องสนั่นปะทะหัวของโจนาธาน มันบินเจ็ดสิบ ไมล์ต่อชั่วโมง เก้าสิบ ไมล์ ร้อยยี่สิบ ไมล์ และก็ยิ่งเร็วขึ้นๆ ตอนนี้ปีกของมันที่กางบิน ร้อยสี่สิบ ไมล์ต่อชั่วโมงก็ดูไม่ยากเย็นเหมือนตอนบินเจ็ดสิบ ไมล์ต่อชั่วโมง และเพียงแค่มันบิดปลายปีกนิดเดียวมันก็สามารถจะชลความเร็ว เมื่อพุ่งดิ่งลงมาเหนือฟองคลื่น ซึ่งดูราวกับลูกปืนใหญ่สีเทาภายใต้แสงจันทร์ โจนาธานหรีตลงปะทะลมแล้วก็ลิ่งโลดใจ หนึ่งร้อยสี่สิบ ไมล์ต่อชั่วโมง! ช่างบังคับตัวได้! ถ้าหากฉันพุ่งดิ่งจากระดับห้าพันฟุต แทนที่จะเป็นจากสองพันฟุต ฉันสงสัยว่ามันจะเร็วได้สักแค่ไหน.....

โจนาธานลืมน้ำมันสัญญาที่ให้ไว้กับตัวเองเมื่อครู่ก่อนเสียสิ้นมันโฉบบินไปมาในสายลม และมันก็ไม่รู้สึกผิดที่ทำลายคำสัญญานั้นเสีย **น้ำมันสัญญาแบบนี้เป็นเรื่องของนางนวลที่ยอมรับความธรรมดาสามัญ แต่สำหรับผู้ที่ได้ชิมความเป็นเลิศในการเรียนรู้ไม่มีความจำเป็นจะต้องยึดคำสัญญาแบบนี้**



เมื่อดวงตะวันขึ้น นางนวลโจนาธานยังคงฝึกบินอยู่ต่อไป จากระดับห้าพันฟุตเรือหาปลาดูเป็นเพียงจุดเล็กจืดจางน้อย เหนือพื้นน้ำสีน้ำเงินที่เบนราบ กลมมนที่ออกหากินตอนเช้านดูคล้ายกลุ่มฝุ่นบางๆ ที่หมุนเป็นวงกลม โจนาธานรู้สึกมีชีวิตชีวา มันสิ้นสะท้านเล็กน้อยด้วยความดีใจ ภูมิใจที่บังคับความหวาดกลัวไว้ได้ และแล้วโดยไม่ต้องมีพิธีการมันขยับโคนปีกเข้าลำตัวเหยียดแต่เพียงปลายปีกอันสั้นออกไป โจนด์ิ่งพุ่งลงสู่ท้องทะเล เมื่อถึงตอนที่มันถลางจากระดับสี่พันฟุต มันก็ถึงที่สุดของความเร็ว

สายลมดูแข็งราวกับกำแพงเสียงที่สกัดกั้นไม่ให้มันถลางได้เร็วไปกว่านั้น โจนาธานยังคงบินตรงมาด้วยความเร็วสองร้อยสิบลีโบลต์ต่อชั่วโมง โจนาธานกลืนน้ำลาย รู้สึกแน่นว่าถ้าหากปีกของมันหลุดกางออกในระดับความเร็วนี้ มันก็จะระเบิดออกเป็นนางนวลขึ้นเล็กน้อยสักก้านส่วน แต่ความเร็วคือพลัง ความเร็วคือความรื่นรมย์ และความเร็วคือความงามบริสุทธิ์

โจนาธานเริ่มชะลอความเร็ว เมื่อถึงระดับหนึ่งพันฟุต ปลายปีกของมันสิ้นสะท้านเมื่อต้องลมมหาภาพันนั้น เบื้องหน้าของมัน เรือและฝูงนางนวลพุ่งตรงเข้ามารวดเร็วดังดาวตก โจนาธานหยุดไม่ได้ มันไม่รู้ว่าจะหักเลี้ยวได้อย่างไร เมื่อบินด้วยความเร็วขนาดนั้น ถ้าชนกันก็ตายทันที ดังนั้นโจนาธานจึงได้แต่หลับตา

บังเอิญเหลือเกินว่าในตอนเช้าวันนั้นหลังดวงตะวันขึ้น นางนวล : โจนาธาน ลิฟวิงสตัน บินผ่านพุ่งเข้าไปในตอนกลางของกลุ่มนกที่ออกหากินตอนเช้า มันผ่านไปด้วยความเร็วสองร้อยสิบลีโบลต์ต่อชั่วโมง ดวงตาปิดสนิทลมและชนของมันส่งเสียงหวาดหวิวสนั่นแต่นางนวลแห่งโชคยืมให้มันและไม่มีใครต้องถึงตาย เมื่อถึงตอนที่มันเช็ดปากบินสู่ฟ้า โจนาธานก็ยังคงพุ่งไปด้วยความเร็วหนึ่งร้อยหกสิบลีโบลต์ต่อชั่วโมง และเมื่อมันลดความเร็วเหลือเพียงยี่สิบลีโบลต์ต่อชั่วโมง มันก็กางปีกออกได้ในที่สุด

ถึงตอนนั้นเรือหาปลาลอยอยู่ในทะเลเบื้องล่างห่างจากมันสี่พันฟุต สิ่งที่โจนาธานคิดได้ก็คือชัยชนะ ความเร็วสุดยอด! นางนวลบินได้ถึง สองร้อยสิบลีโบลต์ต่อชั่วโมง! มันช่างเป็นประวัติศาสตร์ เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของฝูงนกนางนวล เป็นช่วงเวลาของยุคใหม่ที่เปิดตัวนับโจนาธาน ลิฟวิงสตัน

มันบินออกไปยังสถานที่ฝึกบินอันโดดเดี่ยว หดปีกเข้าเพื่อพุ่งดิ่งจากระดับแปดพันฟุต คราวนี้มันจะค้นหาวีธีหักมุมเลี้ยว และแล้วโจนาธานก็ค้นพบว่า เพียงขยับปลายปีกเพียงส่วนนิดเดียวของหนึ่งนิ้วฟุต ทำให้มันวาดวงโค้งได้อย่างสวยในช่วงความเร็วมหาศาลนั้น อย่างไรก็ตามก่อนมันจะค้นพบวิธี มันก็พบว่าหากขยับขนมากกว่าหนึ่งอันในช่วงความเร็วนั้น มันก็จะหมุนตัวราวกับลูกปืนไรเฟิล... โจนาธานกลายเป็นนางนวลตัวแรกที่บินกายกรรมบนอากาศก่อนนางนวลตัวใดๆ ในโลก

วันนั้น โจนาธานไม่ยอมเสียเวลาที่จะคุยกับนางนวลตัวอื่นๆ มันบินไปจนตะวันตก มันค้นพบวิธีบินเป็นวง บินกลิ้งซ้าย บินกลิ้งตรง บินหมุนกลับ บินผล็องนางนวล บินหมุนลูกข้าง เมื่อโจนาธานกลับเข้าไปหาฝูงนางนวลบนชายฝั่ง เวลาที่ล่องเลยเป็นกลางคืน มันรู้สึกเวียนหัวและเมื่อยล้าหนักหนา กระนั้นก็ตามมันบินเป็นวงเพื่อร่อนลงด้วยความปิติยินดี มันคิดว่าเมื่อพรรคพวกได้ฟังเรื่องความสำเร็จพวกมันคงจะตื่นแต่ตื่นดีใจด้วย ช่างมีค่าเหลือเกินที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในตอนนี้! ชีวิตมีความหมายมากขึ้นกว่าการบินอย่างแข็งๆ กลับไปกลับมาจากเรือ

หาปลา เราสลดความโง่เขลาที่เสียได้ เราค้นพบได้ว่าเราเป็นสัตว์วิเศษ ฉลาดรอบรู้ เราเป็นอิสระได้! เราเรียนรู้ที่จะบินได้! แล้วกาลเวลาข้างหน้าก็กระหึ่มและวาววามด้วยคำมั่นสัญญา

เมื่อโจนาธานร่อนลงนั้น บรรดานางนวลจับกลุ่มกันเป็นที่ประชุมสภา และก็ถกเถียงจับกลุ่มกันมาได้พักใหญ่แล้ว ที่จริงพวกนั้นคงจะรออยู่

"โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล เข้ามายืนตรงกลาง!" เสียงผู้ใหญ่นก ดั่งขึ้นอย่างมีพิธีรีตองสูงสุด การยืนตรงกลางหมายถึงเพียงความอับอายหรือไม่ก็เสื่อมเสียเกียรติยศอย่างใหญ่หลวง แต่การยืนตรงกลางเพื่อเกียรติก็เป็นวิธีกำหนดผู้นำนางนวลชั้นสูง

โจนาธานคิดว่า เมื่อเข้านี้พวกฝูงนกออกหากินคงจะได้เห็นความสำเร็จในการบินของมันแน่ทีเดียว! แต่ฉันไม่ต้องการเกียรติยศ ฉันไม่เคยคิดอยากจะเป็นผู้นำ ฉันเพียงแต่อยากเอาสิ่งที่ค้นพบมาเผยแพร่ร่วมกัน ฉันเพียงอยากให้พวกเราทุกตัวได้เห็นขอบน้ำกับฟ้าเบื้องหน้าโน้น

แล้วโจนาธานก็ก้าวออกไป

"โจนาธาน ลิฟวิงสตัน" ผู้ใหญ่นก พูด "เข้ามายืนตรงกลางเพื่อให้นักอื่นๆ เห็นความอับอาย!" โจนาธานรู้สึกเหมือนกับว่าถูกตีด้วยแผ่นกระดาษ เขาของมันอ่อนเปลี้ย ขนตกลู่ หูอ้อยืนตรงกลางเพื่อความอับอาย? เป็นไปไม่ได้! ความสำเร็จ! พวกนั้นไม่เข้าใจ! พวกนั้นคิดผิด พวกนั้นคิดผิด!

"...เพื่อความเหลวไหลและความหุนหันพลันแล่น" เสียงที่เกรงขามดังขึ้น ทำลายเกียรติยศและประเพณีของตระกูลนางนวล.."

เข้าไปยืนตรงกลางเพื่อความอับอายหมายความว่า โจนาธานจะถูกไล่ออกจากฝูงนกและถูกขับให้ไปมีชีวิตเดียวดายที่ หน้าผาโพ้น

"...สักวันหนึ่ง โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล แกจะรู้ว่าการไร้ความรับผิดชอบ ไม่มีประโยชน์อะไร ชีวิตเป็นเรื่องลึกลับ และจะเรียนรู้ไม่ได้ เรามาอยู่ในโลกนี้เพียงเพื่อกิน และพยายามมีชีวิตอยู่ให้ยืนยาวเท่าที่เราจะทำได้"

นางนวลจะพูดโต้ตอบที่ประชุมสภาไม่ได้ แต่ โจนาธานก็กล่าวแย้งขึ้น

"ไร้ความรับผิดชอบ? พี่น้องของฉัน!" มันร้องขึ้น

"ใครกันแน่ที่จะมีความรับผิดชอบเท่ากับนางนวลตัวที่ค้นและติดตามความหมาย ซึ่งเป็นจุดประสงค์สูงสุดในชีวิต นับเป็นเวลาพันปีที่พวกเราได้แต่ตะกุกตะกายหาแต่ปลา แต่บัดนี้เรามีเหตุและผลที่จะดำรงชีวิตอยู่เพื่อเรียนรู้ เพื่อค้นหา และเพื่อเป็นอิสระ! ให้โอกาสฉันสักครั้งให้ฉันแสดงให้ท่านดูว่าฉัน ได้ค้นพบอะไร..."

"ความเป็นพี่น้องขาดกัน" บรรดานางนวลกล่าวขึ้นพร้อมกันและต่างก็ตกลงปิดหูไม่รับฟังหันหลังให้โจนาธาน



โจนาธานนางนวลใช้เวลาหลังจากนั้นอยู่ตัวเดียว มันบินไกลออกไปจาก หน้าผาโพ้น ความเสียใจของมันมีไซ้ที่ต้องอยู่อย่างสันโดษ แต่เพราะนางนวลอื่นๆ ไม่ยอมเชื่อในความมหัศจรรย์ของการบินที่รอคอยพวกมันอยู่ พวกนั้น ไม่ยอมที่จะลืมตาออกดู

โจนาธานเรียนรู้มากขึ้น ทุกวัน ทุกวัน มันค้นพบว่าการพุ่งตรงลงมาทำให้มันลงไปยังปลารสอร่อยๆ หายากที่ว่ายอยู่ลึกถึงสิบฟุตใต้ผิวน้ำในมหาสมุทร โจนาธานเลยไม่ต้องอาศัยหากินกับเรือหาปลา หรือขนมปังเก่าๆ อีกต่อไป มันเรียนรู้วิธีที่จะหลับนอนในอากาศโดยการบินทวนลมยกตอนกลางคืนเป็นระยะทางตั้งร้อยไมล์จากตะวันตกถึงตะวันออก และด้วยวิธีเดียวกัน มันสามารถบินฝ่าหมอกทะเลที่ลึกลับจัด ขึ้นไปเหนือสู่ท้องฟ้าที่เป็นประกาย... ในขณะที่

ที่นกนางนวลตัวอื่นๆ ต้องทนอยู่ที่ชายหาด ทนอยู่กับหมอกและฝน

โจนาธานเรียนรู้วิธีร่อนไปกับลมที่พัดจัดลึกเข้าไปจากชายฝั่ง และมันก็ได้กินแมลงรสดีๆ สิ่งที่โจนาธานเคยหวังว่าจะให้ฝูงนกเรียนรู้นั้น กลายเป็นสิ่งที่มันรู้ไว้แต่เพียงตัวเดียวในขณะนี้ มันเรียนรู้การบินและก็ไม่เสียใจที่ถูกเคราะห์กรรม นางนวลโจนาธานค้นพบว่า**ความเปื้อน่าย ความกลัว ความโกรธเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชีวิตนกนางนวลสั้นยิ่งนัก**และเมื่อสิ่งเหล่านี้สูญหายไปจากจิตใจของมัน โจนาธานก็มีชีวิตยืนยาวสดใสยิ่ง

พวกนั้นมาถึงเมื่อตอนพลบค่ำ มาพบโจนาธานกำลังบินร่อนอยู่อย่างสงบตัวเดียว ภายใต้ท้องฟ้าที่มันรัก นางนวลสองตัวที่มาปรากฏใกล้ปีกของโจนาธานนั้นดูบริสุทธิ์ราวกับแสงดาว และรังสีที่เปล่งออกมาดูเยือกเย็นเป็นมิตรในอากาศของยามค่ำคืน แต่สิ่งทั้งดงามที่สุดก็คือ ความชำนาญในการบินของนกสองตัวนั้น ปลายปีกขยับทีละนิ้วฟุต อย่างแม่นยำ และมันคงเมื่อเทียบกับโจนาธาน

โดยที่มีได้พูดอะไร โจนาธานทำการลองเชิงนางนวลสองตัวนั้น การลองเชิงที่ไม่มีมีนางนวลตัวใดเคยผ่านไปได้ โจนาธานขยับปิดปีกร่อนลงข้างเหลือเพียงหนึ่ง ไมล์ต่อชั่วโมงจนเกือบหยุดนิ่ง เจ้าสองตัวเสนางามนั้นบินข้างลงเช่นกันอย่างนี้มนวลด้วยทำอันถูกต้องมันรู้วิธีบินเข้าเป็นอย่างดี โจนาธานขยับปีกเข้า ถลาไป แล้วก็พุ่งตั้งลงด้วยความเร็วเก้าสิบล ไมล์ต่อชั่วโมง นางนวลสองตัวนั้นก็พุ่งตั้งลงมาพร้อมกับโจนาธานโดยไม่ผิดพลาด ในที่สุดโจนาธานก็เปลี่ยนความเร็วนั้นขึ้นไปเป็นเส้นตรง ถลาไปอย่างช้าๆ เจ้าสองตัวนั้นก็ถลาตามมาแล้วมี

โจนาธานกลับ ไปบินระดับตรง เจียบอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะพุ่งขึ้น

"เออะ" มันว่า "เธอเป็นใคร"

"เรามาจากฝูงของเธอ โจนาธาน เราเป็นพี่น้องของเธอ" คำพูดดูหนักแน่นและเยือกเย็น

"เรามาเอาเธอไปที่สูงไกลออกไป เอาเธอกลับบ้าน"

"บ้านฉันไม่มี ฝูงฉันก็ไม่มี ฉันเป็นตัวหัวเน่า และตอนนี้เราก็บินอยู่สูงสุด ลมภูผาใหญ่ แล้ว เพียงอีกแค่สองสามร้อยฟุตฉันก็จะพุงตัวบินสูงขึ้น ไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว"

"แต่เธอทำได้ โจนาธาน เพราะเธอได้เรียนรู้มาแล้ว จบสิ้นไปแล้วหนึ่งโรงเรียน ตอนนี้ ถึงเวลาที่จะต้องเริ่มใหม่อีกโรงเรียนหนึ่ง"

เหมือนดั่งกับว่าโจนาธานได้รู้มากแล้วชั่วชีวิต นางนวลโจนาธานเข้าใจเป็นอย่างดีในฉับพลัน เจ้านกสองตัวนั้นพูดถูก โจนาธานบินสูงขึ้นไปได้ และถึงเวลาที่จะต้องกลับบ้านแล้ว โจนาธานมองดูท้องฟ้า แผ่นดินสีเงินงามที่มัน ได้เรียนรู้อย่างมหาศาลเป็นครั้งสุดท้ายเป็นเวลานาน

"ฉันพร้อมแล้ว" โจนาธานพูดขึ้นในที่สุด

และแล้วนางนวลโจนาธาน ลิฟวิงสตันก็บินสูงขึ้น ไปพร้อมกับนกสองตัวที่สดใสรวากับดาวนั้น หายเข้าไปในท้องฟ้าที่มีดสนิท





ตอนสอง

โจนาธานคิดและต้องยึดกับตัวเอง มันช่างไม่น่านิยมเลยที่จะวิเคราะห์สวรรค์ในขณะที่กำลังบินเข้าไปหา เวลาที่โจนาธานบินออกจากโลก เหนือหมุ่มเมฆเคียงข้างไปกับนางนวลสดใสสองตัวนั้น มันเริ่มมองเห็นว่าตัวของมันเองก็ส่งประกายสกสกกราวกับเจ้านกสองตัวนั้นแน่นอน นางนวลหนุ่มโจนาธานยังคงอยู่เหมือนเดิมดังที่เคยเป็นมาเบื้องหลังดวงตาสีทอง แต่รูปร่างภายนอกได้เปลี่ยนไปเสียแล้ว ความรู้สึกก็ยังเป็นตัวนางนวล แต่ว่ามันบินได้ดีกว่าตัวเก่า

ทำไมล่ะ โจนาธานคิด เพียงใช้ความพยายามเพียงครั้งเดียวมันก็จะบินได้เร็วถึงสองเท่า สองเท่าของวันที่เคยบินดีที่สุดในพื้นโลก! ถึงตอนนั้นขนของโจนาธานส่งประกายสีขาวปีกของมันนุ่มนวลและมันคงราวกับแผ่นเงินขัด โจนาธานเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับปีกทั้งสองด้วยความลึกลับ มันสอดใส่พลังเข้าไปในปีกอันใหม่ โจนาธานรู้สึกว่ามันเกือบถึงที่สุดของความเร็วในการบินระดับตรงแล้ว เมื่อมันบินได้ถึงสองร้อยห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง และเมื่อมันบินได้ถึงสองร้อยเจ็ดสิบลไมล์ต่อชั่วโมง มันคิดว่ามันบินเร็วสุดความสามารถแล้ว และก็ทำให้มันผิดหวังยิ่งที่มีขอบเขตจำกัดต่อรูปกายตัวใหม่ของมัน แม้ว่ามันจะบินได้เร็วกว่าสถิติบินระดับตรงเดิม กระนั้นก็ยังเป็นขอบเขตจำกัดที่ต้องใช้ความพยายามมหาศาลที่จะทำลาย

โจนาธานคิดว่าไม่ควรจะมีขอบเขตจำกัดในสวรรค์เลย ก่อนเมฆแตกกลุ่มออก นกที่มาด้วยทั้งสองร้องขึ้นว่า "ขอให้ร่อนลงด้วยความปลอดภัยนะ โจนาธาน" แล้วก็หายลับไปในอากาศที่เบาบางนั้น

โจนาธานบินอยู่เหนือทะเล มุ่งไปสู่แนวชายหาดที่ขรุขระ นางนวลสองสามตัวกำลังฝึกบินพุ่งขึ้นเหนือหน้าผา นกอีกจำนวนหนึ่งกำลังบินอยู่ที่ขอบน้ำกับฟ้า ไกลออกไปทางเหนือ นั่นเป็นทัศนภาพใหม่ๆ ความคิดใหม่ๆ และคำถามใหม่ๆ ทำไมถึงมีนางนวลน้อยนัก ในสวรรค์ควรจะมีเต็มไปด้วยฝูงนางนวล! และทำไมฉันถึงได้เห็นน้อยนัก อย่างที่ทันที่ทันควัน นางนวลในสวรรค์ไม่น่าจะเห็น้อยได้เลย หรือก็ไม่น่าจะต้องหลับนอนด้วย

โจนาธานได้ยินเรื่องแบบนี้มาจากไหนนะ ความทรงจำในชีวิตบนพื้นโลกของมันกำลังหดหายไป แน่นนอนพื้นโลกเป็นที่ที่มันได้เรียนรู้อย่างมากมาย แต่รายละเอียดเล็กน้อยกำลังจางหายไป เรื่องเกี่ยวกับการแย่งชิงอาหาร เรื่องเป็นตัวหัวหน้า นางนวลสิบสองตัวจากชายฝั่งตรงเข้ามาหาโจนาธาน ไม่มีตัวไหนพูดอะไรสักคำ แต่โจนาธานรู้สึกว่ามันได้รับการต้อนรับและที่นี้ก็คือบ้าน วันนั้นเป็นวันสำคัญสำหรับมัน เป็นวันที่มันจำไม่ได้ว่ามีดวงตะวันขึ้น

อีกต่อไป

โจนาธานค่อยๆ ร่อนลงบนชายหาด ตีปีกให้หยุดเพียงหนึ่งนิ้วฟุตบนอากาศ แล้วก็หย่อนตัวลงบนพื้นทรายอย่างแผ่วเบา นางนวลตัวอื่นๆ ร่อนลงด้วยเช่นกัน แต่ไม่มีสักตัวเดียวที่ตีขนมามากกว่าหนึ่งอัน พวกนั้นหมุนไปกับลม เหยียดปีกที่สอดใส่ออกเต็มที่ แล้วก็ขยับเปลี่ยนวงโค้งที่ขนมจนหยุดอยู่กับที่ ในขณะที่เดียวกับที่เท้าของมันแตะพื้นทราย มันช่างเป็นการบังคับตัวที่งดงาม แต่ในตอนนี้องนาธานก็เหนื่อยเกินกว่าที่จะลองทำดูบ้าง มันมอยหลับไปในขณะที่ยืนอยู่บนหาดนั้นโดยที่ยังมิได้พูดอะไรสักคำเดียว

หลายๆ วันต่อมา โจนาธานพบว่ามันมีสิ่งที่จะต้องเรียนรู้มากมายเรื่องการบินในสถานที่นี้ เหมือนกับในชีวิตที่มันทิ้งไว้เบื้องหลัง แต่ก็แตกต่างกัน ที่นี้นางนวลที่รู้จักคิดเหมือนกับที่มันคิด สำหรับนกแต่ละตัวนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตคือการไขว่คว้าและสัมผัสความเป็นเลิศซึ่งพวกมันรักที่จะทำ สิ่งนั้นคือการบิน พวกมันทั้งหมดนั้นแหละ พวกมันใช้เวลาชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าทุกวันเฝ้าฝึกบินทดลองการเดินทางอากาศที่พิสดาร เป็นเวลานานทีเดียวที่โจนาธานลืมนึกถึงโลกที่มันจากมา ลืมที่ที่ฝูงนางนวลใช้ชีวิตอยู่ด้วยดวงตาที่เปิดสนิทต่อความเรริงรื่นในการบิน ฝูงนางนวลนั้น ใช้ปีกเป็นเครื่องมือสุดสิ้นเพียงการหาหรือแย่งชิงอาหารแต่ในบางครั้ง บางคราวเพียงชั่วแวบโจนาธานก็ระลึกขึ้นมาได้บ้าง

เช้าวันหนึ่งโจนาธานออกไปกับครูผู้สอน ขณะที่มันพักอยู่ที่ชายหาดหลังจากวาระการบินถลาเร็วโดยพับปีก มันก็นึกขึ้นมาได้

"เขาหายไปไหนกันหมด ซัลลิเวน" โจนาธานถามขึ้นอย่างเจี๊ยบๆ ตอนนั้นมันคุ้นเคยกับการติดต่อสนทนาด้วยกระแสน้ำอย่างง่ายๆ ที่นางนวลเหล่านี้ใช้แทนการแหกปากตะโกนเจี๊ยวจ๊าว

"ทำไมถึงไม่มีพวกเรามากกว่านี้ที่นี่ ทำไมนะ ที่ที่ฉันจากมา..."

"...มีนางนวลเป็นพันๆ ฉันรู้ดี" ซัลลิเวนส่ายหัว "คำตอบคำเดียวที่ฉันพอจะเห็น โจนาธาน คือว่าเธอเป็นนกหนึ่งในล้านทีเดียว พวกเราส่วนมากมาที่นี่ช้าเหลือเกิน เราไปจากโลกหนึ่งสู่อีกโลกหนึ่งที่เกือบจะเหมือนกันหมด แล้วก็ลืมที่ที่เราจากมาทันที ไม่สนใจว่าเราจะไปไหน เราอยู่เพื่อขณะใดขณะหนึ่ง เธอรู้ไหมว่าสักกี่ชาติที่เราต้องผ่านมาก่อนที่เราจะได้คิดเป็นครั้งแรกว่า ชีวิตมีความหมายมากกว่าการกิน การแย่งชิง หรืออำนาจในฝูงนก? ตั้งพันชาติ โจนาธาน หมิ่นชาติ! แล้วก็อีกหนึ่งร้อยชาติที่จะได้ความคิดความหมายในการดำรงชีวิตของเรา คือ การแสวงหาความเป็นเลิศอันนั้นและเผยแพร่ต่อไปกฎเกณฑ์อย่างเดียวกันนี้ตกอยู่กับเราในปัจจุบันแน่นอน เราเลือกโลกหน้าของเราจากสิ่งที่เราเรียนรู้ในโลกนี้ เมื่อไม่เรียนรู้อะไร โลกหน้าก็เป็นเหมือนโลกนี้ มีข้อจำกัดเหมือนๆ กันและสร้างภาระให้ต้องเอาชนะ" ซัลลิเวนเหยียดปีกออกและหันหน้าไปทางลม

"แต่เธอ จอน" มันพูดขึ้น "เธอเรียนรู้มหาศาลเพียงเวลานิดเดียว เธอไม่ต้องผจญผ่านตั้งพันชาติเพื่อมาถึงชาตินี้"

ชั่วขณะต่อมา นางนวลทั้งสองก็ขึ้นไปลอยอยู่ในอากาศอีกครั้ง ฝึกฝนการบินกลิ้งคู่กัน ยากยิ่งเพราะโจนาธานต้องคิดเวลาตีลังกาถลันกลับครึ่ง กลับโค้งมุมปีก และกลับให้พร้อมเพรียงกับครูผู้สอน

"ลองดูอีกที" ซัลลิเวนพูดครั้งแล้วครั้งเล่า "ลองอีกที"

แล้วในที่สุด

"ดี" และนางนวลทั้งสองก็เริ่มฝึกบินวงนอก

เย็นวันหนึ่ง บรรดานางนวลที่ไม่ได้บินกลางคืนยืนรวมกันอยู่บนหาดทราย และต่างก็คิด โจนาธานรวบรวมความกล้าทั้งหมดไว้เดินเข้าไปหานางนวลผู้ใหญ่ตัวที่พูดกันว่า จะไปพันโลกนี้ในไม่ช้า

"เจียง.." โจนาธานกล่าวขึ้น ประหม่าเล็กน้อย

นางนวลเฒ่ามองโจนาธานอย่างเมตตา

"ว่าไงลูก" แทนที่จะอ่อนรียวแรงโดยอายุขัย นางนวลผู้ใหญ่ กลับมีพลัง มันสามารถ บินได้เหมือนนางนวลใดๆ ในฝูง และมันได้เรียนรู้ความชำนาญที่นางนวลอื่นๆ เพิ่งจะเริ่มรู้ ที่ละเอียดละน้อย

"เจียง โลกนี้ไม่ใช่สวรรค์เลย ใช่ไหม?"

นางนวลผู้ใหญ่ยิ้มภายใต้แสงจันทร์

"เธอกำลังเรียนรู้อีกแล้วนางนวลโจนาธาน" มันพูดขึ้น

"เอ้อ อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้? เรากำลังจะไปไหนกัน ไม่มีที่ที่เป็นสวรรค์หรือหรือ?"

"ไม่มี โจนาธาน ไม่มีที่ที่เป็นสวรรค์ดอก สวรรค์ไม่ใช่สถานที่ และก็ไม่ใช่กาลเวลา สวรรค์คือความเป็นเลิศ" เจียงเจียบไปชั่วขณะ

"เธอเป็นผู้บินเร็วมาก ใช่ไหม?"

"ฉัน...ฉันชอบความเร็ว" โจนาธานเอ่ยขึ้นตะกุกตะกัก แต่ก็ภูมิใจที่นางนวลผู้ใหญ่ สังเกตเห็น

"เธอจะเริ่มสัมผัสสวรรค์ โจนาธาน เมื่อถึงเวลาที่เธอสัมผัสความเร็วเลิศนั้น และนั่น ไม่ใช่การบินด้วยความเร็วหนึ่งพันไมล์ต่อชั่วโมง หรือหนึ่งล้านไมล์ หรือบินด้วยความเร็วของแสง เพราะว่าไม่ว่าจำนวนใดก็เป็นขอบเขตจำกัดและความเป็นเลิศไม่มีขอบเขต ความเร็วเลิศ , ลูกรัก คือการไปถึงที่นั่น"

โดยปราศจากสัญญาณใดๆ เจียงหายวับไปและปรากฏตัวใหม่อยู่ที่ขอบน้ำห่าสับฟุด ไกลออกไป ทั้งหมดนี้ทำเพียงแค่วาบเดียวของชั่วขณะหนึ่ง เจียงหายวับอีกครั้งและกลับมา เคียงข้างไหล่ของโจนาธาน ในเวลาเพียงมิลลิวินาทีเช่นกัน "สนุกดี" เจียงว่า โจนาธานงงไปหมด มันลึ้มที่จะถามเรื่องสวรรค์

"เธอทำอย่างนั้นได้อย่างไร แล้วรู้สึกอย่างไร เธอไปได้ไกลแค่ไหน"

"เธอไปที่ไหนก็ได้ เวลาไหนก็ได้ตามที่เธอปรารถนาจะไป" นางนวลผู้ใหญ่กล่าวตอบ

"ฉันได้ไปมาแล้วทุกหนทุกแห่ง และทุกกาลเวลาที่ฉันพอจะคิดได้" เจียงมองข้ามท้องทะเล ออกไป " มันประหลาด นางนวลที่เยาะเย้ยความเป็นเลิศเพื่อที่จะได้ไปเที่ยว กลับไม่ได้ไปไหน แล้วก็เชื่องช้า ผู้ที่พิศการเที่ยวไว้เพื่อแสวงหาความเป็นเลิศ ไปไหนก็ได้และก็รวดเร็วจับพลัน จำไว้ โจนาธาน สวรรค์ไม่ใช่สถานที่หรือกาลเวลา เพราะสถานที่และกาลเวลาไร้ความหมายยิ่งนัก สวรรค์คือ..."

"เธอสอนฉันให้บินอย่างนั้นได้ไหม" นางนวลโจนาธานสั่นสะท้านที่จะพิชิตความไม่รู้ อีกอันหนึ่ง

"แน่นอน ถ้าเธออยากจะเรียน"

"ฉันอยาก เราจะเริ่มกันได้อย่างไร"

"เราเริ่มเดี๋ยวนี้ก็ได้ ถ้าเธอต้องการ"

"ฉันอยากเรียนที่จะบินแบบนั้น" โจนาธานพูด และแสงประหลาดวูบวาบขึ้นใน ดวงตาของมัน "บอกฉันชีวะจะอย่างไร" เจียงพูดขึ้นอย่างซ้ำๆ และเฝ้าดูเจ้านางนวลหนุ่ม อย่างใกล้ชิดยิ่ง

"การที่จะบินให้เร็วเท่าความนึกคิด ไปที่ไหนก็ได้คือ" เจียงกล่าว "เธอจะต้องเริ่มด้วยความคิดว่าเธอได้ไปถึงแล้ว..." ตามที่เจียงว่า เคล็ดลับก็คือโจนาธานต้องเลิกมองตนเองว่าถูก กักอยู่ในร่างกายที่จำกัดเพียงสี่สปีดสองนิ้วฟูตของความยาวของปีกหรือข้อจำกัดของการบินที่ ตราไว้บนตาราง เคล็ดลับก็คือ จะต้องรู้ถึงธรรมชาติที่แท้จริงของตนเอง อยู่ได้ทุกๆ แห่งใน จับพลัน ข้ามพ้นสถานที่และกาลเวลา และเป็นเลิศเสมือนเลขที่ไม่มีตัวเขียน

วันแล้ววันเล่า โจนาธานเฝ้าฝึกฝนอย่างทรหดตั้งแต่ก่อนตะวันขึ้นจนเลยเที่ยงคืน และด้วยความมานะทั้งหมดโจนาธานมิได้ขยับเขยื้อนจากตำแหน่งที่ของมันแม้แต่ช่วงขณเดียว

"ลืมนึกความศรัทธาซะ!" เจียงพูดแล้วพูดอีก "เธอไม่ต้องศรัทธาเพื่อจะบิน เธอต้องการ ความเข้าใจการบิน นี่ก็เหมือนเดิมอีก ลองใหม่อีกทีซิ..."

ต่อมาวันหนึ่ง โจนาธานยืนอยู่ที่ชายฝั่ง หลับตา สำรวม ทันใดนั้นมันก็รู้สิ่งถึงสิ่งที่เจียง ได้บอกมันไว้

"ทำไม ใช่แล้ว ฉันเป็นเลิศ เป็นนางนวลที่ไม่มีขอบเขตจำกัด!" มันรู้สึกตระหนกด้วยความยินดียิ่งนัก

"ดีแล้ว!" เจียงดูมีชัยชนะในน้ำเสียงของมัน

โจนาธานลืมนำขึ้น มันมายืนโดดเดี่ยวอยู่กับนางนวลผู้ใหญ่นายฝั่งประหลาดอีกแห่ง ต้นไม้ระลงไปที่ริมขอบน้ำ ดวงตะวันสีเหลืองสองดวงหมุนเวียนอยู่เหนือหัว

"ในที่สุดเธอก็ได้ความคิด" เจียงว่า "แต่การบังคับของเธอต้องฝึกฝนหน่อย..."

โจนาธานงุนงง "เธออยู่ที่ไหน?" นางนวลผู้ใหญ่นัดคำถามนั้นไป โดยที่ไม่ตื่นเต้นกับสภาพแวดล้อมที่ประหลาดนั้น

"ก็เห็นได้ชัดนี่ เราอยู่บนดาวพระเคราะห์ดวงหนึ่งที่มีท้องฟ้าสีเขียว และมีดาวสองดวงแทนดวงตะวัน" โจนาธานส่งเสียงด้วยความดีใจ

เป็นครั้งแรกที่มันส่งเสียงร้องนับแต่จากโลกมา

"ได้ผล"

"ใช่ แน่نونมันได้ผล จอน" เจียงพูด "มันได้ผลเสมอเมื่อเธอรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ที่นี่เรื่องการบังคับของเธอ...."

เมื่อถึงตอนที่นางนวลทั้งสองกลับก็มืดแล้ว นางนวลอื่นๆ มองโจนาธานด้วยดวงตาสีทองอย่างประหลาดใจ เพราะพวกนี้ได้เห็นโจนาธานหายไปจากที่ที่มัน ได้มาอยู่เป็นเวลานาน โจนาธานยืนรับการอวยพรนั้นเพียงไม่ถึงนาที

"ฉันเป็นผู้มาใหม่ที่นี่! ฉันเพิ่งจะเริ่มต้น! ฉันเป็นผู้ที่ต้องเรียนรู้จากเธอๆ!"

"ฉันไม่แน่ใจเรื่องนั้น จอน" ซัลลิเวนซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ พูดขึ้น "เธอมีความหวาดกลัวที่จะเรียนน้อยกว่านางนวลใดๆ ที่ฉันเคยเห็นมาในเวลาหมื่นปี" ฝูงนางนวลนิ่งเงียบ และโจนาธานก็อายอีกอึกอยู่

"เราเริ่มฝึกเกี่ยวกับกาลเวลาได้แล้ว ถ้าเธอต้อง" เจียงกล่าวขึ้น "จนกระทั่งเธอสามารถบินอดีตและอนาคตได้ และเมื่อนั้นเธอจะได้พร้อมที่จะเริ่มสิ่งที่ยากที่สุด มีพลังที่สุด และสนุกที่สุด เธอจะพร้อมที่จะเริ่มบินขึ้น และรู้ถึงความหมายของความเมตตาและความรัก"

หนึ่งเดือน หรือไม่กี่สิ่งที่รู้สึกคล้ายๆ กับเวลาหนึ่งเดือนผ่านไป โจนาธานเรียนรู้เร็วจากประสบการณ์ธรรมดาๆ และถึงตอนนี้นักเรียนพิเศษของนางนวลผู้ใหญ่นายฝั่งเอง ก็ได้ความคิดใหม่มาราวกับเครื่องคอมพิวเตอร์ขนเพรียวลม แต่แล้ววันที่เจียงจะหายวับไปก็มาถึง เจียงกำลังคุยอย่างเงียบๆ อยู่กับบรรดานางนวลทั้งหมด กระตุ้นให้พวกมันไม่หยุดยั้งการเรียนรู้ฝึกฝนพิชิต เพื่อที่จะได้เข้าใจหลักการแห่งชีวิตทั้งมวลที่เป็นเลิศและมองไม่เห็นยิ่งขึ้น และแล้วขณะที่มันพูดอยู่ ขนของเจียงก็สดสีขึ้นๆ จนในที่สุดบรรเจิดจ่ากระทั้ง ไม่มีนางนวลใดมองตัวเจียงได้

"โจนาธาน" เจียงพูด และก็เป็นคำสุดท้ายที่มันพูด

"จงฝึกความรักเอาไว้"

เมื่อนางนวลทั้งหลายมองอีกครั้งหนึ่ง เจียงก็หายไปเสียแล้ว ในขณะที่วันคืนผ่านไป โจนาธานรู้สึกวุ่นวายกำลังคิดถึงโลกที่มันจากมาครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าหากว่ามันรู้เมื่ออยู่ที่โน่นเพียงหนึ่งโน้สับ หนึ่งในร้อยของที่นี่ ชีวิตคงจะมีความหมายมากมายเหลือเกิน!

โจนาธานยืนอยู่บนหาดทราย และสงสัยว่าจะมีนางนวลสักตัวที่โน่นใหม่ที่กำลังต่อสู้เพื่อฟันฝ่าเขตวงจำกัดออกมา เพื่อที่จะพบความหมายของการบินนอกเหนือไปจากบินไปเอาเศษขนมปังจากเรือกรรเชียง บางทีอาจจะบินสักตัวที่ถูกขับเป็นตัวหัวเฒ่าไปแล้วก็ได้ ในฐานะที่พูดความจริงต่อหน้าฝูงนางนวล และยังโจนาธานฝึกบทความเมตตามากขึ้นเท่าใด ฝึกเรียนรู้ธรรมชาติของความรักขึ้นเท่าใด มันก็อยากกลับไปยังโลกมากขึ้นเท่านั้น แม้ว่ามันจะมีอดีตที่เปล่าเปลี่ยว โจนาธาน ก็เกิดมาเพื่อเป็นครูผู้สอน และหนทางที่มันจะเสนอความรักได้ก็คือให้ความจริงบางประการที่มันได้พบเห็น ให้ต่อนางนวลสักตัวที่ร้องขอแต่เพียงโอกาสที่จะค้นหาความจริงให้ตนเอง ซัลลิเวนซึ่งบัดนี้เข้าช่องในการบินความเร็วความคิดและกำลังช่วยคนอื่นๆ ให้เรียนรู้อยู่ ยังสงสัยนัก

"จอน ครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นตัวหัวเฒ่า ทำไมเธอถึงคิดว่านางนวลครั้งก่อนเก่าของเธอจะรับฟังเธอในตอนนี เธอรู้สภาพที่เป็นจริงว่า : นางนวลที่บินสูงที่สุด ย่อมมองเห็นไกลที่สุด

นางนวลที่เธอจากมาเหล่านั้น ได้แต่ยืนบนพื้นทราย ร้องอะอะแอะในหมอกตัวเองพวกนั้นอยู่ห่างไกลสวรรค์ตั้งพันไมล์แล้ว เธอว่าเธออยากจะแสดงให้เขาเห็นถึงสวรรค์จากที่ที่เขาอยู่นะ! จอน พวกนั้นมองแม่แต่ปลายปีกของตนก็ไม่เห็น! อยู่ที่นี่เกิด ช่วยนางนวลใหม่ๆ ที่นี้ นางนวลที่สูงส่งพอที่จะเห็นสิ่งที่เธอบอกให้เขาฟัง"

ซัลลิแวนเรียบไปชั่วคราว แล้วพูดขึ้นอีกว่า "ถ้าหากว่าเจียงกลับไปโลกของเขาเสียก่อน? เธอจะเป็นอย่างไรในวันนี้?"

จุดสุดท้ายนั้นแจ่มแจ้งนัก และซัลลิแวนพูดถูก **นางนวลที่บินสูงที่สุด ย่อมมองเห็นไกลที่สุด** โจนาธานอยู่ต่อไปและช่วยฝึกนกใหม่ๆ ที่เข้ามา พวกนั้นทั้งหมดฉลาดและรวดเร็วในบทเรียนอย่างยิ่ง แต่ความรู้สึกเก่าก็กลับมาอีก โจนาธานช่วยไม่ได้ที่จะคิดว่าอาจจะมีการนางนวลสักตัวหรือสองตัวบนพื้นโลก ที่สามารถเรียนรู้ได้ โจนาธานคงจะได้เรียนรู้มากมายแล้วในบัดนี้ถ้าหากเจียงได้ไปหามันวันที่มันถูกจับเป็นตัวหัวหน้า!

"ซัลลี ฉันต้องกลับไป" โจนาธานพูดขึ้นในที่สุด "นักเรียนของเธอกำลังทำได้ดี เขาจะช่วยเหลือฝึกนกตัวใหม่ๆ ได้ต่อไป" ซัลลิแวนถอนหายใจแต่ไม่ได้โต้แย้ง

"ฉันคิดว่าคงจะคิดถึงเธอ โจนาธาน" มันพูดเช่นนั้น

"ซัลลี น้าอายุ!" โจนาธานพูดขึ้นอย่างตำหนิ "แล้วก็อย่าเหลวไหล! เรากำลังพยายามฝึกทำอะไรอยู่ทุกวันๆ? ถ้าหากมิตรภาพของเราขึ้นอยู่กับสิ่งที่เป็นสถานที่และกาลเวลา และเมื่อเราพิชิตสถานที่และกาลเวลาได้ในที่สุด เราก็ทำลายภราดรภาพของเราเอง! แต่เมื่อเราพิชิตสถานที่เราก็จะเหลือแต่ ที่นี้ เมื่อเราพิชิตกาลเวลา เราก็เหลือแต่ปัจจุบันและในระหว่างกลางของ ที่นี้ และ ปัจจุบัน เธอไม่คิดหรือว่าเราอาจจะได้พบกันอีกสักครั้งหรือสองครั้ง?"

นางนวลซัลลิแวนหัวเราะขึ้นต่างๆ ที่รู้ว่าไม่ควร

"เธอนกบ้า" มันพูดขึ้นอย่างใจดี "ถ้าจะมีใครสักตัวที่จะทำให้ผู้อยู่บนพื้นโลกเห็นได้ไกลออกไปสักพันไมล์ ก็คงจะเป็นนางนวล : โจนาธาน ลิฟวิงสตัน นั่นเอง"

ซัลลิแวนมองดูพื้นทราย

"ลาก่อน จอนเพื่อนฉัน"

"ลาก่อน ซัลลี เราจะพบกันอีก"

และตั้งนั้น โจนาธานก็วาดมโนภาพนางนวลกลุ่มใหญ่บนชายหาดของอีกกาลเวลาหนึ่ง และมันรู้ได้โดยง่ายดังที่ฝึกฝนไว้ว่าตัวมันนั้น ไม่ใช่กระดูกและขน แต่เป็นความนึกคิดอันสมบูรณ์ด้วยอิสรภาพและการบิน ไม่มีอะไรเป็นข้อจำกัดแต่อย่างใด

.....

นางนวลเฟลทเซอร์ ลินด์ ยังเป็นหนุ่มน้อย แต่มันก็รู้ว่าไม่มีนกใดๆ เคยถูกปฏิบัติตอบอย่างรุนแรงโดยฝูงนกหรืออย่างไรความยุติธรรมยิ่งเท่ามัน

"ฉันไม่แคร์ว่าพวกนั้นจะพูดว่าอะไร"

มันคิดอย่างหนักหน่วงและสายตามันก็ปรา่เมื่อบินออกไปสู่ หน้าผาโพน

"การบินมีอะไรๆ มากมายกว่าเพียงการกระพือปีก จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง! ย...ย...ยุงก็ทำอย่างนั้นได้ ฉันเพียงแต่บินหมุนส่ววนเล่นรอบๆ นางนวลผู้ใหญ่ชนิดเดียว เพื่อความสนุกเท่านั้น ฉันก็กลายเป็นตัวหัวหน้า พวกนั้นตาบอดกระมัง พวกนั้นมองไม่เห็นหรือ พวกนั้นคิดถึงความรู้โรจน์ที่จะมีมาเมื่อเราเรียนรู้การบินอย่างจริงจัง ไม่ได้หรือ

"ฉันไม่แคร์ว่าพวกนั้นจะคิดอย่างไร ฉันจะแสดงให้เขาเห็นว่าการบินเป็นอย่างไร ฉันจะแสดงให้เขาเห็นว่าการบินเป็นอย่างไร! ฉันจะเป็นตัวนอกกฎนอกเกณฑ์จริงๆ ถ้าเขาต้องการแบบนั้น และฉันจะทำให้เขาเสียใจนักเชียว..."

เสียงหนึ่งดังเข้ามาในหัวของเฟลทเซอร์ ลินด์ แม้ว่าเสียงนั้นจะอ่อนโยน แต่ก็ทำให้มันตกใจมากจนชะงักและสะดุดอยู่กลางอากาศ

"อย่างรุนแรงกับพวกเขานัก นางนวลเฟลทเซอร์ การขับไล่เธอออกมานั้นนางนวลอื่นๆ ได้ทำร้ายตนเอง และสักวันหนึ่งพวกนั้นจะรู้ และสักวันหนึ่งพวกนั้นจะเห็นสิ่งที่เธอเห็นอกภัยให้เข้า และจงช่วยให้เขาเข้าใจ"

นางนวลที่ขาวสดใสที่สุดในโลกกำลังบินอยู่ห่างจากปลายปีกขาวของเฟลทเซอร์เพียงหนึ่งนิ้ว ร่อนเรียงมาโดยปราศจากความพยายามใดๆ ไม่ขยับขนแม้แต่เส้นเดียว และก็บินเกือบเท่าความเร็วสูงสุดของเฟลทเซอร์ มันเป็นช่วงชะงักของความปั่นป่วนต่อเจ้ากนหันม

"เกิดอะไรขึ้น ฉันบ้าไปหรือ ฉันตายไปแล้วหรืออะไรนี่"

เสียงนั้นดังเข้ามาอีกในความคิดของเฟลทเซอร์ ทุ่มและนุ่มนวล และถามหาคำตอบขึ้น

"เฟลทเซอร์ ลินด์นางนวลเธออยากบินไหม"

"ใช่ ฉันอยากบิน!" "เฟลทเซอร์ ลินด์ นางนวล"

"เธออยากบินมากกระทั่งเธอจะอภัยให้ผุ่งนก เรียนรู้ และกลับไปหาพวกเขาสักวันหนึ่ง และช่วยให้เขาู้ใช่ไหม"

ไม่ว่านางนวลเฟลทเซอร์จะทะนงหรือปวดร้าวสักเท่าใด มันก็ไม่มีคามโป้ปดมดเท็จต่อเจ้ากนที่ขำขันชาญวิเศษนั้น

"ใช่" มันตอบอย่างอ่อนโยน

"เออละ เฟลทเซอร์" เจ้าสัตว์สกุสไสพูดกับมัน น้ำเสียงกรุณาขำขัน

"เรามาเริ่มต้นด้วยการบินระดับตรง..."



ตอนสาม

โจนาธานบินเป็นวงกลมขำๆ เหนือหน้าผาโพน แล้วก็เฝ้าดู

เจ้านางนวลนุ่มกร้าวเฟลทเซอร์เป็นนักเรียนบินที่เกือบเป็นเลิศ มันแข็งแรง เบา และเร็วในอากาศแต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นมันมีพลังกระตุ้นที่จะเรียนรู้การบิน

แล้วในนาทีนั้นรูปร่างต่างๆ สีเทาหม่นก็พุ่งตั้งโครมครามเข้ามา พุ่งผ่านครูผู้สอนด้วยความเร็วหนึ่งร้อยห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง มันดึงตัวอย่างทันควันเพื่อลองอีกครั้งด้วยการบินกลิ้งอย่างช้าเป็นแนวตั้งนับสิบลหก ส่งเสียงนับออกดังก้อง

"...แปด...เก้า...สิบล...เห็น ไหม-โจนาธาน-ฉันกำลังบินสุดยอความเร็วอากาศ...สิบลเอ็ด...ฉันอยากหยุด-แน่ๆ-ดีๆ อย่างเธอ สิบลสอง...แต่-บ้าจี้-ฉัน-ทำ-ไม่ได้...สิบลสาม...เหลือสามหลักสุดท้าย...ไม่มี...สิบลสี่...โอ๊ะ!"

การบินชะงักของเฟลทเซอร์ตอนจะสุดยอครั้งนี้ทำให้มันโมโหโกรธาอย่างสิ้นเหลือที่ล้มเหลวได้มันถลาไปข้างหลังหกดะเมนคว่ำรุนแรงและหมุนตัวกลับตัว แล้วมันก็ตั้งหลักได้ใน

ที่สุด สันสะท้านอยู่ใต้ระดับหนึ่งร้อยฟุตจากครูผู้สอนของมัน

"โจนาธาน เธอกำลังมาเสียเวลากับฉัน ฉันโง่เกินไป! ฉันเชื่อเกินไป! ฉันพยายามแล้วพยายามแล้ว แต่จะฉันคงจะทำไม่สำเร็จ!"

นางนวลโจนาธานมองลงไปที่ยันแล้วก็พยักหน้า

"เธอกำลังทำอะไร? ถ้าเธอยังคงดึงตัวแข็งอย่างนั้น เฟลทเซอร์ เธอเสียไปตั้งสี่สิบไมล์ต่อชั่วโมงตอนออกบิน! เธอต้องนุ่มนวล! แข็งแกร่งแต่นุ่มนวล จำได้ไหม"

เมื่อสิ้นสามเดือนโจนาธานมีนักเรียนอีกหกตัว ทั้งหมดเป็นพวกหัวเน่า แต่ก็กระหายที่จะเรียนรู้ความคิดแปลกๆ ใหม่ๆ เกี่ยวกับการบิน เพื่อความเรริงรินแห่งการบิน กระนั้นก็ตาม เป็นการง่ายสำหรับพวกนี้ที่จะฝึกบินขึ้นสูงได้ดีกว่าที่จะเข้าใจเหตุผลที่มีอยู่เบื้องหลังการบินนั้น

"พวกเราแต่ละตัวโดยที่จริงเป็นความนึกคิด ของ นางนวลที่ยิ่งใหญ่ เป็นความนึกคิดของอิสระเสรีที่ไม่มีขอบเขตจำกัด" โจนาธานมักจะพูดเช่นนั้นตอนเย็นๆ บนชายหาด "และการฝึกบินเป็นขั้นตอนไปสู่การแสดงออกถึงธรรมชาติอันแท้จริงของเรา อะไรก็ตามที่จะมาจำกัดเรา เราต้องปิดออกไปเสีย และการฝึกความเร็วสูง ความเร็วต่ำ การบินกายกรรมในอากาศก็เพื่อเหตุผลที่ว่า...."

...และนักเรียนของโจนาธาน ก็จะหลับผลอยเหน็ดเหนื่อยจากการบินทั้งวัน

พวกนักเรียนชอบการฝึกเพราะมันเร็วและน่าตื่นเต้น การฝึกตอบสนองความกระหายที่จะเรียนรู้ซึ่งเพิ่มมากขึ้นๆ ทุกๆ บทเรียน แต่ไม่มีสักตัวเดียว แม้แต่นางนวลเฟลทเซอร์ ลินด์ ที่จะเกิดความเชื่อมั่นว่าการบินด้วยความนึกคิดจะเป็นเรื่องจริงจึงเหมือนกับการบินด้วยลมและขน

"ร่างกายของเธอทั้งหมด จากปลายปีกหนึ่งไปสู่อีกปีกหนึ่ง" โจนาธานมักจะพูดขึ้นบางขณะ "ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากความคิดของเธอเองมันเป็นรูปร่างที่เธอมองเห็นเมื่อเธอตัดโซ่ตรวนออกจากความคิดได้ เธอก็ตัดโซ่ตรวนนั้นออกจากร่างกายได้ด้วย..."

แต่ไม่ว่าโจนาธานจะพูดว่าอย่างไร มันก็ฟังคล้ายๆ นิยายสนุกๆ เท่านั้น พวกนักเรียนต้องการที่จะนอนมากกว่า

อีกหนึ่งเดือนต่อมาโจนาธานพูดว่า ถึงเวลาแล้วที่จะกลับไปหาฝูงนางนวล

"เรายังไม่พร้อม!" นางนวลเฮนรี แคลวินพูดขึ้น "เราไม่ได้รับการต้อนรับ! เราเป็นพวกหัวเน่า! เราจะบังคับตัวเองให้ไปที่ที่เราไม่ได้รับการต้อนรับไม่ได้ ไซ้ใหม่"

"เรามีอิสระที่จะไปที่ไหนที่เราต้องการได้ และก็เป็นอย่างที่เราเป็นอยู่อย่างนี้" โจนาธานตอบ มันบินขึ้นจากพื้นทรายมุ่งไปทางตะวันออกตรงไปยังถิ่นฐานของฝูงนางนวล บรรดานักเรียนของโจนาธานงงง และปวดร้าวอยู่ขณะหนึ่งเพราะมีกฎของฝูงว่า ตัวหัวเน่าจะกลับไปอีกไม่ได้และกฎนี้ก็ไม่เคยถูกทำลายแม้แต่ครั้งเดียวในเวลาตั้งหมื่นปี กฎบอกให้อยู่ โจนาธานบอกว่าให้ไป และตอนนี้โจนาธานก็บินข้ามผืนน้ำไปได้หนึ่งไมล์แล้ว ถ้าพวกมันรีรอต่อไปอีกโจนาธานก็คงไปถึงฝูงนกที่ไม่เป็นมิตรด้วยตัวคนเดียว

"เอาละ เราไม่จำเป็นจะต้องเชื่อกฎถ้าเราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของฝูงนกไซ้ใหม่" เฟลทเซอร์พูดขึ้นอย่างมีสติ "นอกจากนั้น ถ้าเกิดต่อสู้กันขึ้น เราก็คงมีผู้ไปช่วยกันที่โน่นมากกว่าที่นี่"

และพวกมันทั้งหมดก็บินออกจากทิศตะวันตกในเช้าวันนั้น บินเป็นรูปข้าวหลามตัดซ้อนกันทั้งแปดตัว ปลายปีกเกือบจะจรดกันพวกมันบินข้ามมายัง สภาพชายหาดของฝูงด้วยความเร็วหนึ่งร้อยสามสิบห้าไมล์ต่อชั่วโมง โจนาธานนำหมู่ เฟลทเซอร์บินอย่างนุ่มนวลอยู่ทางปีกขวา เฮนรีแคลวินมาทางซ้ายอย่างกล้าหาญ แล้วทั้งฝูงก็ร่อนอย่างช้าๆ ไปทางเบื้องขวา ทีละตัว.... ใต้ระดับ.... หมุนกลับ...เป็นระดับ สายลมกระพืออยู่เหนือพวกมัน

เสียงกรีดกราดเจี๊ยวจ๊าวอันเป็นชีวิตประจำวันของฝูงนกถูกตัดขาดราวกับว่ากลุ่มของโจนาธานเป็นเสมือนมิดยักษ์ใหญ่ และแล้วดวงตาทั้งแปดพันดวงของบรรดานางนวลก็จ้อง

แป้วโดยไม่กะพริบจ่านกทั้งแปดโผบินขึ้นตั้งตรงที่ละตัว บินโค้งกลมลงมายืนตรงแนวยุบนพื้นทราย

และเหมือนกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ แต่แต่วันนางนวลโจนาธานเริ่มต้นการวิพากษ์เกี่ยวกับการบิน

"การเริ่มต้น" โจนาธานกล่าวขึ้นอย่างยิ้มเยาะ "พวกเธอทั้งหมดเข้ามารวมเข้าไบน้อย..."

มันเหมือนกับสายฟ้าฟาดผ่านฝูงนางนวล จ่านกพวกโน้นเป็นพวกหัวเน่า! และมันได้กับมาแล้ว และนั่น..นั่นเป็นไปไม่ได้! การต่อสู้ที่เฟลทเซอร์คาดไว้ล่วงหน้ากลับหลอมละลายไปกับความสับสนงงงวยของฝูงนก

"เออละ โอเค พวกนั้นอาจเป็นพวก หัวเน่า" นางนวลวัยรุ่นบางตัวกล่าวขึ้น "แต่พวกนั้นไปเรียนวิธีบินแบบนั้นมาจากไหนในโลกนี้ละ?"

เป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงกว่าที่คำสั่งของ นางนวลผู้ใหญ่ จะส่งผ่านฝูงนกกว่ายาสใจพวกนั้น นางนวลตัวโตที่พูดกับตัวหัวเน่าจะต้องเป็น หัวเน่า ไปด้วย นางนวลที่นิยมชมชื่นตัวหัวเน่าเป็นผู้ทำลาย กฎของฝูง

นกขนสีเทาหันหลังให้กับโจนาธานนับแต่บัดนั้นเป็นต้น ไปแต่โจนาธานดูจะไม่ให้ความสังเกต มันเริ่มต้นบทเรียนฝึกบินเหนือสภาพอากาศ และเริ่มหนุนให้นักเรียนของมันทำอย่างสุดความสามารถเป็นครั้งแรก

"นางนวลมาร์ติน!" โจนาธานตะโกนก้องท้องฟ้า "เธอรู้อะไรเรื่องการบินความเร็วต่ำ เธอไม่รู้อะไรเลยจนกว่าเธอจะพิสูจน์ให้เห็น! บิน"

ดังนั้น นางนวลน้อยมาร์ติน วิลเลียม ผู้เรียบขริมกึ่งนางเงือกที่โดนครูผู้สอนตะโกนว่า มันงที่ตัวเองได้กลายเป็นผู้วิเศษแห่งความเร็วต่ำ มันสามารถโค้งขนพยุงตัวขึ้นในลมที่เบาบางที่สุด โดยไม่ต้องตีปีกแม้แต่ครั้งเดียวที่จะขึ้นจากพื้นทราย ไปสู่เมฆแล้วก็กลับลงมาอีกครั้ง

นางนวลซาลส์-โรแลนด์ก็เหมือนกัน มันบินไปกับลมภูผาใหญ่ด้วยความสูงสองหมื่นสี่พันฟุตและกลับมาย่างสะท้านสันจากบรรยากาศที่หนาวเย็นและเบาบาง มันประหลาดใจ สุขใจ และตั้งใจว่าพຽนี้จะบินให้สูงกว่านั้นอีก

นางนวลเฟลทเซอร์นั้นรักการบินกายกรรมมากกว่าใครทั้งหมด มันพิชิตการบินกลิ้งตรงข้ามกับสปีด และในวันต่อมามันก็ทำได้ดียิ่งขึ้นด้วยการกระโดดใช้ปีกยันขาชี้ถึงสามทอดของขนมัน ส่งประกายราวแสงแดดสีขาว ไปยังชายหาดซึ่งมีดวงตาลับๆ ล่อๆ มากกว่าหนึ่งดวงเฝ้ามองอยู่

ทุกๆ ชั่วโมงโจนาธานจะอยู่เคียงข้างนักเรียนแต่ละตัวของมัน แสดงให้ดู เสนอแนะ กระตุ้นเตือน นำทางให้มัน บินไปกับพวกนักเรียนผ่านยามค่ำคืน หมอกเมฆ และพายุอย่างรื่นเริง ในขณะที่ฝูงนกต้องขดตัวทนทุกข์อยู่บนพื้นโลก

เมื่อการบินจบลง บรรดานักเรียนจะพักผ่อนอยู่บนพื้นทรายและในเวลานั้นพวกมันจะฟังโจนาธานอย่างตั้งอกตั้งใจ โจนาธานมักจะมีความคิดเห็นประหลาดๆ ที่พวกมันไม่เข้าใจ แต่บางครั้งโจนาธานก็มีความคิดดีที่มันเข้าใจได้

ในที่สุด ตอนกลางคืน นกอีกกลุ่มก็เข้ามาห้อมล้อมกลุ่มนักเรียน เจ้านางนวลกลุ่มที่อยากรู้อยากเห็นนี้จะยืนฟังอยู่ในความมืดเป็นชั่วโมงๆ จนจบ มันไม่อยากจะเห็นหรือให้ใครเห็น และมันจะค่อยๆ หายไปก่อนเวลาเช้า

เป็นเวลาหนึ่งเดือนหลังจากที่ได้กลับมา มีนางนวลตัวแรกจากฝูงที่ก้าวเข้ามา และร้องขอที่จะเรียนรู้การบิน นางนวลเทอร์เรน โลเวล ที่เข้ามาร้องขอนั้นก็กลายเป็นนกที่ถูกประณามว่าเป็น ตัวหัวเน่า และเป็นนักเรียนตัวที่แปดของโจนาธาน คืนต่อมานางนวลเคิร์ก เมย์นาร์ด ก็ออกจากฝูงเดินโซเซมาบนพื้นทราย ลากปีกข้างซ้ายมาแล้วล้มลงที่เท้าของโจนาธาน

"ช่วยฉันด้วย" มันพูดอย่างแผ่วเบาถึงนัก พุดอย่างผู้ที่ตาย "ฉันอยากที่จะบินมากกว่าสิ่งใดๆ ในโลก"

"ก็มาด้วยกันซิ" โจนาธานตอบ "บินไปกับฉันให้ห่างพื้นทรายแล้วเราก็จะเริ่มต้นกัน"

"เธอไม่เข้าใจ ปีกของฉัน ฉันขยับปีกไม่ได้"

"นางนวลเมย์นาร์ต เธอมีอิสระที่จะเป็นตัวของตัวเอง ตัวเธอเองที่แท้จริง ที่นี่และเดี๋ยวนี้ และไม่มีอะไรจะขัดขวางเธอได้ มันเป็นกฎของนางนวลที่ยิ่งใหญ่ กฎที่เป็นเช่นนั้น"

"เธอกำลังว่าฉันบินได้หรือ"

"ฉันว่าเธอมีอิสระ"

ช่างง่ายและรวดเร็วเช่นนั้น นางนวลเคิร์ก เมย์นาร์ต กางปีกออกโดยไม่ต้องออกกำลัง และมันก็พยุงตัวขึ้นไปในอากาศอันมืดของยามค่ำคืน ผุ่งนกตื่นขึ้นมาด้วยเสียงร้องของนางนวลเมย์นาร์ต ซึ่งดังสุดเสียงตะโกนของมันจากความสูงห้าร้อยฟุต "ฉันบินได้ ฟังซีฉันบินได้!"

เมื่อดวงตะวันขึ้น มีนกเกือบพันตัวมายืนถัดจากกลุ่มนักเรียน ต่างมองดูเมย์นาร์ตอย่างสนใจสนอกสนใจ มันไม่แคร์ว่าจะถูกจ้องมองหรือไม่ และมันพยายามฟัง พยายามที่จะเข้าใจนางนวลโจนาธาน

โจนาธานพูดถึงสิ่งต่างๆ ว่าเป็นการถูกต้องสำหรับนางนวลที่จะบิน ว่าอิสระเสรีเป็นธรรมชาติที่แท้จริงของตนเอง ว่าอะไรที่มาขวางกั้นอิสระเสรีภาพจะต้องโยนทิ้งไป ไม่ว่าจะเป็นพิธีกรรม ความเชื่อโชคลาง หรือข้อจำกัดไม่ว่าจะมาในรูปใด

"โยนทิ้งไป" ทั้งกลุ่มส่งเสียงขึ้น "แม้กระทั่งกฎของผุ่งนกหรือ"

"กฎที่แท้จริงอันเดียวคือ กฎที่นำไปสู่อิสระเสรีภาพ" โจนาธานตอบ "ไม่มีกฎอื่น"

"เธอหวังจะให้เราบิน ได้อย่างเธอได้อย่างไร" อีกเสียงหนึ่งกล่าวขึ้น "เธอนั้นพิศม มีพรสวรรค์เป็นทิพย์เหนือคนอื่นใด"

"ดูเฟลทเซอร์! โลเวล! ชาลส์-โรแลนด์! ซี พวกเขาพิเศษ มีพรสวรรค์ เป็นทิพย์ด้วยหรือไม่มากกว่าพวกเขา ไม่มากกว่าฉัน ข้อแตกต่างมีอันเดียว มีอันเดียวเท่านั้น คือ พวกเขาเริ่มที่จะเข้าใจว่าที่จริงแล้วเขาเป็นอะไร และเริ่มที่จะฝึกฝนอันนั้น"

นักเรียนของโจนาธานยกวันเฟลทเซอร์ต่างขยับตัวอึกอ๊ก พวกนั้นไม่ได้ตระหนักว่านั่นเป็นสิ่งที่พวกมันกำลังทำอยู่

ผุ่งนกขยายขึ้นทุกวัน บ้างมาถามคำถาม บ้างมาบูชา บ้างมาดูแล

เช้าวันหนึ่งหลังจากการฝึกบินความเร็วพิสดาร เฟลทเซอร์บอกโจนาธานว่า

"พวกนั้นกำลังกล่าวขวัญกันว่าถ้าเธอไม่ใช่บุตรของนางนวลที่ยิ่งใหญ่ เธอก็ควรจะอยู่ก่อนกาลเวลาของเธอเองสักพันปี"

โจนาธานถอนหายใจ มันคิดว่ารางวัลของการถูกเข้าใจผิดก็คือ จะถูกเรียกว่าเป็นปีศาจหรือไม่ก็เป็นพระเจ้า

"เธอละคิดอย่างไรเฟลท เธออยู่ก่อนกาลเวลาของเราหรือ"

เสียงเรียบ ไปนาน

"เออ การบินแบบนี้มีอยู่เสมอสำหรับที่ใครก็ได้จะเรียนรู้ และใครก็ได้ที่ต้องการจะค้นพบ มันไม่เกี่ยวกับเรื่องกาลเวลา บางทีเราคงจะนำในเรื่องรูปแบบ นำในเรื่องวิธีบินของนกส่วนมาก"

"นั่นน่าฟังดี" โจนาธานตอบ มันไพล่ถอนหมუნตัวกลับชั่วขณะหนึ่ง "นั่นไม่เลวเท่าครึ่งหนึ่งของการอยู่ก่อนกาลเวลาของเรา"

เหตุเกิดขึ้นหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เฟลทเซอร์กำลังแสดงบทเบื้องต้นเกี่ยวกับการบินความเร็วสูงให้นักเรียนชั้นใหม่ดู มันเพิ่งดึงตัวจากการพุ่งตัวจากระดับเจ็ดพันฟุต เจ้านกหนุ่มตัวหนึ่งซึ่งเพิ่งหัดบินเป็นครั้งแรกร่อนสวนตรงเข้ามา ทางยาวสี่เทาหม่นปะทุขึ้นสองสามนิ้วฟุตเหนือหาดทราย เจ้านกหนุ่มส่งเสียงลั่นร้องเรียกแม่ เฟลทเซอร์มีเวลาเพียงหนึ่งในสิบของวินาทีเท่านั้นที่จะหักตัวกลับ เจ้านางนวลหนุ่ม นางนวลเฟลทเซอร์ ลินด์ พุ่งไปทางซ้ายอย่างรุนแรงด้วยความเร็วเกินสองร้อย ไมล์ต่อชั่วโมงเข้าปะทะหน้าผาหินแข็ง

หินผานั้นเป็นเสมือนประตูยักษ์เข็งกร้าว ที่เปิดไปสู่อีกโลกหนึ่งสำหรับเฟลทเซอร์ มันระเบิดด้วยความกลัว ซ็อค และกลับดำมืดสนิทเมื่อเข้าไปปะทะ และแล้วมันก็ล่องลอยไปในท้องฟ้าที่ประหลาดแสนประหลาด มันลึกลับ มันจำได้มันลึกลับมันกลัว เศร้าและเสียใจมันเสียใจหนักหนา

แต่เสียงหนึ่งก็ดังเข้าเหมือนดังวันแรกที่มันพบ นางนวล : โจนาธาน ลิฟวิงสตัน
"เฟลทเซอร์ เคล็ดลับก็คือ เรากำลังพยายามที่จะพิชิตข้อจำกัดของเราอย่างมีระเบียบ : อย่างอดทน เราไม่บินฝ่าหินผา จนกว่าจะถึงระยะหลังในรายการของเรา"

"โจนาธาน!"

"หรืออย่างที่รู้จักกันในนาม ลูกชายนางนวลที่ยิ่งใหญ่" ครูผู้สอนของมันกล่าวขึ้นอย่างกระด้าง

"เรามาทำอะไรที่นี่ หน้าผา! ฉันไม่ได้...ฉันไม่...ตายไปแล้วหรือ"

"โอ้ เฟลท ไม่เอาละ คิดซิ ถ้าหากว่าเธอกำลังพูดอยู่กับฉันเดี๋ยวนี้ เธอก็ยังไม่ตายแน่ ไซโหม ที่เธอได้ทำไปก็คือเปลี่ยนระดับของสติสำนึกอย่างกะทันหัน ตอนนี่แล้วแต่เธอจะเลือกเอา เธอจะอยู่ที่นี้แล้วก็เรียนรู้ในระดับนี้ก็ได้ ซึ่งเป็นระดับที่สูงจากที่ที่เธอจากมามากนัก หรือเธอจะกลับไปเพื่อทำงานให้กับฝูงก็ได้ พวกนกผู้ใหญ่ กำลังหวังไว้ว่าจะมีความหายนะบางอย่าง แต่พวกนั้นตกตะลึงที่เธอทำให้สนใจเขาอย่างสิ้นเหลือ"

"ฉันอยากกลับไปหาฝูง แน่นอน ฉันเพิ่งจะเริ่มต้นกับพวกกลุ่มใหม่!"

"ดีแล้ว เฟลทเซอร์ จำที่เราพูดไว้ว่าร่างกายไม่ใช่อะไร นอกจากความนึกคิดของเราเอง....?"

เฟลทเซอร์สั่นหัว กางปีกออก ลืมตาขึ้นที่ตรงตื้นหน้าผา มันปรากฏตัวท่ามกลางฝูงนกที่ชุมนุมอยู่ เมื่อมันเริ่มขยับตัวก็มีเสียงโห่ร้องกรีดกรีดเจียวจ้าวจากกลุ่มนก

"เขายังมีชีวิต! เขาที่ตายไปแล้ว ยังมีชีวิตอยู่!"

"เพียงแต่เอาปลายปีกไปเตะ! ก็ทำให้เขาคืนชีวิตขึ้นมา! ลูกชายของนางนวลที่ยิ่งใหญ่"

"เปล่า! เขาปฏิเสธ! เขาเป็นปีศาจ! ปีศาจ! มาทำลายฝูงนก!"

กลุ่มนางนวลนั้นมียูด้วยกันสี่พันตัว ตกใจสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วส่งเสียงร้องว่า ปีศาจ! ซึ่งดังไปทั่วราวกับลมพายุมหาสมุทร กลุ่มนกก้าวเข้ามาด้วยดวงตาวาว ปากเข็ด มุ่งที่จะบดขยี้โจนาธานพูดขึ้น "จะดีสำหรับเธอไหมถ้าเราจะไปกันเสียเฟลทเซอร์"

"ฉันก็จะไม่ชดนักถ้าเราจะไป...."

ในทันใดนั้น นกทั้งสองก็ไปยืนคู่กัน ห่างออกไปครึ่งไมล์และปากอันแวววาวของฝูงก็รับได้แต่อากาศอันว่างเปล่า

"ทำไมนะ" โจนาธานถามอย่างงงวย "สิ่งที่ยากเย็นที่สุดในโลก คือการที่จะทำให้เห็นในตัวหนึ่งเชื่อว่าตนเป็นอิสระและให้เขาเชื่อว่าเขาจะพิสูจน์ตัวเองได้ เพียงแต่ใช้เวลาฝึกฝนเพียงนิดเดียว ทำไมมันช่างยากอย่างนั้น"

เฟลทเซอร์ยังคงกะพริบตาต่อความเปลี่ยนแปลงของทัศนภาพ

"เธอทำอะไรเมื่อกี้นั้น เรามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร"

"เธอรว่าเธออยากออกมาจากฝูงนกไม่ใช่หรือ ไซโหม"

"ใช่! แต่เธอทำอะไร..."

"ก็เหมือนอย่างอื่นนั่นแหละ เฟลทเซอร์ ฝึกฝน"

เมื่อถึงตอนเช้า พวกฝูงนกก็ลืมความบ้าคลั่งของมันได้ แต่เฟลทเซอร์ยังไม่ลืม

เรียนรู้"

"จำได้"

"ฉันไม่เข้าใจเลยว่า เธอจะรักฝูงนกบ้าคลั่งที่พยายามจะมาเธอ"

"โอ เฟลท เธอไม่ได้รักสิ่งนั้น เธอไม่ได้รักความเกลียดชังและความชั่วช้า แน่นอน เธอจะต้องฝึกที่จะมองเห็นนางนวลที่แท้จริง ถึงความดีที่มีอยู่ในแต่ละตัวและช่วยให้เขา

มองเห็นสิ่งที่อยู่ในตัวเอง นั่นคือสิ่งที่ฉันหมายถึงความรักมันจะสนุกเมื่อเธอเคล่ลวคล่องเรื่อง
นี้"

"เป็นต้นว่าฉันจำเจ้าหนักหน่มดต้น ชื่อนางนวล : เฟลทเซอร์ ลินด์ได้ เฟิงจะถูกไล่
เป็นตัวหัวหน้าและก็พร้อมจะกลับไปสู้กับฝูงให้ตายกันไป แล้วก็เริ่มต้นสร้างสมนรกแห่งความ
ขมขื่นเหนือหน้าผาโพ้น แต่เดี๋ยวนี้ ที่นี้เขากำลังสร้างสวรรค์สวรรค์แทน และก็กำลังจะนำฝูงนก
ทั้งฝูงไปในแนวทางนั้น"

เฟลทเซอร์หัน ไปหาครูสอนของมัน และมีชั่วขณะหนึ่งแห่งความตื่นตระหนกใน
ดวงตา "ฉันนะรี นำฝูง? เธอหมายความว่าอย่างไร ฉันนำฝูง? เธอเป็นครูผู้ฝึกที่นี่ เธอจะไป
ไม่ได้!"

"ไปไม่ได้หรือ เธอไม่คิดหรือว่าจะจะมีฝูงอื่น เฟลทเซอร์ตัวอื่น ซึ่งต้องการครูผู้
ฝึกมากกว่าตัวนี้ ตัวนี้ซึ่งกำลังเดินทางไปสู่ความสว่าง?"

"ฉันนะรี จอน ฉันเป็นนางนวลธรรมดา และเธอเป็น..."

"...ลูกชายผู้เดียวของนางนวลที่ยิ่งใหญ่ ฉันคิดไว้แล้ว?" โจนธาณถอนใจและมอง
ออกไปสู่ท้องทะเล

"เธอไม่ต้องการฉันต่อไปอีกเท่าไรแล้ว เธอต้องค้นพบตัวเอง ทีละน้อยๆ ทุกวันให้
พบ นางนวลเฟลทเซอร์ที่แท้จริง ไม่มีขอบเขตจำกัด เขาจะเป็นครูผู้ฝึกของเธอ เธอจะต้องเข้าใจ
เขาและฝึกกับเขา"

ชั่วขณะหนึ่งต่อมา ร่างของโจนธาณก็ขึ้นไปลอยอยู่กลางอากาศ สงแสงแวววับ
และก็เริ่มจะจางหายไป

"อย่าปล่อยให้พวกนั้นปล่อยข่าวลือโง่ๆ เกี่ยวกับฉันหรือทำฉันให้เป็นพระเจ้า
โอเค เฟลท? ฉันเป็นนางนวล ฉันชอบบิน บางที..."

"โจนธาณ"

"เฟลทที่น่าสงสาร อย่าเชื่อสิ่งที่ดวงตาของเธอกำลังบอกเธอ สิ่งที่มีนบอกมีข้อจำกัด
จงดูด้วยความเข้าใจ ค้นหาสิ่งที่เธอได้รู้มาแล้ว แล้วเธอก็จะพบหนทางที่จะบิน"

แสงแวววาวนั้นดับไป โจนธาณนางนวลหายวับไปในอากาศที่ว่างเปล่า

เวลาผ่านไป นางนวลเฟลทเซอร์พวยงตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าและเผชิญหน้ากับกลุ่มนักเรียน
ใหม่ ที่กระหายที่จะเรียนบทฝึกหัดแรก

"การเริ่มต้น" เฟลทเซอร์พูดอย่างหนักแน่น "เธอจะต้องเข้าใจว่า นางนวลเป็น
ความนึกคิดของอิสระเสรี เป็นภาพของนางนวลที่ยิ่งใหญ่ และร่างกายของเธอทั้งหมดจากปลาย
ปีกหนึ่งสู่อีกปลายหนึ่งไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากความคิดของเธอเอง"

บรรดานางนวลหนุ่มมองมันอย่างงงวย ไม่เอานะพวกมันคิด นี่มันฟังไม่เหมือน
กฎหมายบินร่อนลงเลย

เฟลทเซอร์ถอนใจแล้วก็เริ่มใหม่อีก

"เออ เออ เอละ" มันพูดขึ้นแล้วก็มองพวกนั้นอย่างเคร่งเครียด" เรามาเริ่มต้นด้วย
การบินระดับ" และแล้วด้วยการพูดเช่นนั้นมันก็เข้าใจในทันทีว่า เพื่อนของมัน ไม่ได้เป็นทิพย์
อย่างจริงจังมากไปกว่าเฟลทเซอร์เอง ไม่มีขอบเขตจำกัดหรือ โจนธาณ? มันคิด ไข่ละ ดังนั้น
เวลาก็ไม่ใช่กาลห่างไกลออกไป เมื่อฉันจะปรากฏตัวออกจากบรรยากาศอันเบาบางที่ชายหาด
ของเธอ และก็แสดงให้เห็นสักอย่างสองอย่างในเรือการบิน!

และแม้ว่ามันจะพยายามทำตัวให้เคร่งครัดถูกต้องต่อหน้าบรรดานักเรียนของมัน
นางนวลเฟลทเซอร์เห็นในทันทีที่ค้นคว้าว่าสภาพที่แท้จริงของพวกนั้นเป็นอย่างไร และชั่วขณะ
หนึ่งมากกว่าที่มันจะชอบก็คือมันรักสิ่งที่มันมองเห็น **ไม่มีขอบเขตจำกัดหรือโจ
นาธาณ? มันคิด มันยิ้มขึ้น และแล้วการแข่งขันที่จะเรียนรู้ของมันก็เริ่มขึ้น**

ตอนตาม

ถ้าจะว่าไป **โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล** ก็เป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่งในโลกของหนังสือ นอกจากจะขายดีเป็นที่สุดแล้วหนังสือเล่มนี้ยังถูกวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา บางคนก็ว่าเป็นเรื่องปรัชญาคริสต์ศาสนา บางคนว่าเป็นฮินดู บางคนว่าเป็นพุทธศาสนา บางคนว่าเป็นแฟนตาซีครึ่งดิบครึ่งสุก หรือบางคนว่าเป็นเรื่องของ Male Chauvinist (ซึ่งหมายถึงเรื่องที่เป็นทัศนคติที่มองว่าโลกนี้เป็นของผู้ชายแต่ฝ่ายเดียว ในเรื่องนางนวลปรากฏว่าไม่มีคนนางนวลตัวเมียสักตัวเดียว ได้ข่าวล่าวว่าคนสร้างหนังสือกำลังจะเพิ่มนกสาว ๆ เข้าไปในหนังสือที่กำลังถ่ายทำอยู่) หรือบางคนถึงกับว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ และเป็นปรัชญาเก๋ๆ ทั้งหมดนี้ทำให้น่าตั้งคำถามว่า **โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล** เป็นอะไรกันแน่

ความเกรียวกราวของ **โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล** จะเห็นได้จากอัตราการขายหนังสือเล่มนี้ กล่าวคือภายในปีที่แล้ว (2515) หนังสือเล่มนี้ขายได้เกินหนึ่งล้านเล่ม โดยเริ่มพิมพ์ออกขายเป็นหนังสือปกแข็งราคาประมาณหนึ่งร้อยบาท พอขายดีเข้าหน่อยราคาก็ขึ้นไปเล่มละร้อยห้าสิบบาท จนในที่สุดก็ออกมาเป็นฉบับกระดาษ ซึ่งตกมาขายในบ้านเรา

อัตราการขายหนังสือเล่มนี้สร้างความตะลึงพรึงเพริดให้กับผู้แต่งและผู้พิมพ์เป็นอย่างมาก เพราะในตอนที่ยังขายดีนั้นปรากฏว่าขายได้อาทิตย์ละห้าพันเล่ม แล้วก็ถึบตัวขึ้นมาเป็นขายได้วันละหมื่นเล่ม ทำลายสถิติหนังสือที่เคยขายดีทั้งหมดแม้แต่เรื่อง วิมานลอย หรือ Gone With the Wind นั้นเป็นมาตรฐานของการขายดีไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือเป็นหนัง ดังนั้นใครที่จะมาทำลายสถิติก็มักจะเอาเรื่องนี้เป็นหลักที่จะตั้งชัยชนะไว้ ตัวอย่างล่าสุดเห็นจะเป็นหนังเรื่อง เดอะก๊อดฟาเธอร์ ซึ่งคุณนักคุณหนาว่าทำเงินได้เกินหน้า วิมานลอย หนังสือเรื่อง มนต์รักเพลงสวรรค์ หรือ The Sound of Music ก็เคยเคยเรื่องทำลายสถิติรายได้ของ วิมานลอย แล้ว (แต่ความเป็นอมตะที่จะอยู่ต่อไปได้อย่าง วิมานลอย ยังเป็นเรื่องน่าสงสัยอยู่) ถึงตอนนี้ นางนวลถูกแปลออกเป็นภาษาต่างๆ มากมายและกำลังถูกสร้างขึ้นมาเป็นหนังซึ่งคนแต่งได้ค่าลิขสิทธิ์ไปแล้วสองล้านบาท และยังจะได้แบ่งปันผลกำไรอีก 50 เปอร์เซ็นต์เมื่อหนังออกฉาย

แรกเริ่มเดิมทีไม่มีใครคิดว่าหนังสือเล่มนี้จะขายดี **ริชาร์ด บาค** ผู้แต่งพยายามส่งเรื่องนี้ไปตีพิมพ์หลายแห่งส่งไปให้นิตยสารสองฉบับแต่ก็ถูกปฏิเสธ เพราะบรรณาธิการไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องสำหรับผู้ใหญ่อ่าน หรือเด็กอ่านกันแน่ ริชาร์ด บาค ส่งไปให้สำนักพิมพ์อีกสองแห่งคือ แรนดอมเฮาส์ และ ฮาฟเปอร์แอนด์โรว์แต่ก็ถูกปฏิเสธอีก ผลสุดท้าย บริษัทแมคมิลแลนด้อมรับพิมพ์ให้อย่างไม่สู้จะเต็มใจนัก แต่ก็ปรากฏว่าหนังสือกลับขายดีเป็นเทน้ำเทท่าดังกล่าวดังต้นจนกระทั่งถึงกับต้องออกพิมพ์เป็นฉบับกระดาษโดยบริษัทเอวอนซึ่งริชาร์ด บาค ได้ค่าลิขสิทธิ์จำเอวอนเป็นเงินยี่สิบกว่าล้านบาท

สำหรับตัวคนเขียน คือ ริชาร์ด บาค นั้น ครั้งนี้อาจจะเป็นครั้งแรกที่แกทำอะไรได้สำเร็จ กล่าวคือในอดีตที่ผ่านมา (แกอายุ 37 ปี) แกมักจะล้มเหลวอยู่เสมอๆ ไม่ว่าจะไปจับงานอะไร แกลองทำงานมาหลายอย่าง เช่น เป็นนักบิน เป็นบุรุษไปรษณีย์ เป็นบรรณาธิการ และเป็นแม่กระทั่งเทศน์ฆราวาสในโบสถ์นิกาย Church of Christ ซึ่งทั้งหมดนี้แกก็ไม่เคยทำอะไรถาวร มักจะเปลี่ยนงานอยู่บ่อยๆ แม่กระทั่งการเล่าเรียน ก็เคยไปทดลองเรียนหนังสือที่ลองบีชเซนต์คอลเลจได้เพียงหนึ่งปีก็ออกมา

แต่ที่แกดูจะชำนาญและมีใจรักเห็นจะไม่มีอะไรเกิดการบิน แกเริ่มหัดบินตั้งแต่อายุ 17 ปี แล้วก็เรียนไปมาเกี่ยวกับอาชีพการบินนี้ บางครั้งก็ไปทำงานเป็นนักบินไอพ่น บางครั้งก็ทำงานรับจ้างบริษัททำเรือบินบางครั้งก็ทำงานหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับการบิน คือ Flying และ Private Pilot

ฉะนั้นประสบการณ์ของแกในเรื่องการบินนี้ จึงกลายเป็นแรงบันดาลใจให้แกเขียนเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับการบินแกเขียนหนังสือออกมาสองสามเล่มในทำนองนี้แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าไร จนกระทั่งเขียน **โจนาธาน ลิฟวิงสตัน : นางนวล**

ในเรื่องนางนวลนี้ แม้จะเป็นหนังสือที่มีความสั้นมากก็ตาม แต่ถ้าจะดูเวลาที่กว่านายริชาร์ด บาค จะเขียนเสร็จก็น่าแปลกใจดี กล่าวคือแกเกิดความรู้สึกแวบหนึ่งเข้ามาในหัวสมองว่า โจนาธาน ลิฟวิงสตัน แล้วแกก็เริ่มเขียนเรื่องทันที (ชื่อของนางนวลนี้ ริชาร์ด บาค อาจจะมาจากชื่อคนจริงๆ คือ

จอห์น ลีฟริงสตัน ซึ่งเป็นนักบินมีชื่อเสียงเมื่อราวสามสิบกว่าปีมาแล้ว) ครั้งนั้นแกเขียนไปถึงตอนโจนาธานถูกไล่ออกจากฝูงนก แต่ก็ต้องหยุดเขียนเพราะเขียนไม่ออก แกหยุดทิ้งไว้ตั้งแต่ปี มาเริ่มเขียนใหม่เอาเมื่อปี 2510 คราวนี้แกไม่ได้เขียนแต่ใช้พิมพ์ดีดพิมพ์ออกมาเลยรวดเดียวจน แล้วแกก็กลายเป็นนักเขียนมีชื่อเสียงและเป็นมหาเศรษฐีไปเพราะ **นางนวล : โจนาธาน ลีฟริงสตัน** ตัวนั้น ในปัจจุบันแกก็ใช้ชีวิตอยู่กับการบินและก็เลิกอะไรๆ ไปหลายอย่าง เช่น เลิกกับภรรยาซึ่งแกมีลูกด้วยกันหกคน เลิกไปฟังเทศน์ที่โบสถ์ และเลิกส่ง ส.ค.ส.ตอนคริสต์มาสและปีใหม่

สิ่งที่ทำให้ นางนวล โด่งดังขึ้นมาคงจะเป็นความง่ายของหนังสือเป็นประการแรก หนังสือเล่มนี้ง่ายในความหมายที่ว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่อ่านได้สบายๆ ในขณะที่เดียวกันก็แฝงปรัชญาความคิดเอาไว้ด้วย ลักษณะของหนังสือเป็นเรื่องผสมผสานกันระหว่างความเก่าและความใหม่ ความใหม่ที่แทรกเข้ามาก็คือ ความทันสมัยและวิทยาศาสตร์ในรูปของ Science Fiction คือ เรื่องของการบินเร็วและสามารถจะบินได้เร็วเท่าความคิด นอกเหนือไปจากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ประทับใจคนอ่านก็คือ อิสระเสรีภาพ

คนอ่านไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามมีอิสระที่จะตีความหนังสือเล่มนี้ได้ตามใจชอบตั้งนั้นจึงไม่น่าสงสัยอะไรเลย ที่มีคนตีความว่าปรัชญาของนางนวล เป็นฮินดูบ้างเป็นพุทธศาสนาบ้าง เป็นคริสต์ศาสนานิกาย Christian Science บ้าง หรือแม้กระทั่งว่าเป็นปรัชญาเก๋ๆ ก็มี

ในที่นี้อาจจะพูดถึงปรัชญาที่แฝงอยู่ในนางนวล ว่าเป็นปรัชญาของคริสต์ศาสนานิกาย **Christian Science** ศาสนานิกายนี้เป็นศาสนาที่เกิดขึ้นในอเมริกา เมื่อราวๆ ปี พ.ศ. 2422 ผู้ตั้งนิกายเป็นผู้หญิงชื่อ **Mary Eddy Baker** ปัจจุบันศาสนานิกายนี้มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองบอสตัน และมีโบสถ์ของตนเองประมาณสองพันกว่าโบสถ์ทั่วอเมริกา มีสาขาที่สามพันสาขาในหกสิบประเทศทั่วโลก

สิ่งที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของศาสนานิกายนี้คือหนังสือพิมพ์รายวันชื่อ **Christian Science Monitor** ซึ่งมีชื่อหนังสือเกี่ยวกับศาสนาแต่เป็นหนังสือรายวันที่ถือกันว่า ลงข่าวสารการเมืองดีทีสุดเล่มหนึ่งในอเมริการอง ๆ ลงไปจาก New York Times หรือ Washington Post

ศาสนานิกายนี้ยึดคัมภีร์ไบเบิลเป็นสัจจะแห่งปรัชญา และเน้นในเรื่องของจิตเป็นอย่างมาก ดังนั้นปรากฏการณ์ต่างๆ ที่มนุษย์เห็นไปว่าจะเป็นเรื่องของความดี ความเลว การเกิด การตาย จึงเป็นอุปาทานหรือเป็นภาพลวงตา **ความสำคัญทั้งหมดอยู่ที่จิตของมนุษย์เองและมนุษย์เป็นตัวคนที่ไม่มีกาลเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์เกิดขึ้นจากตัวของตัวเอง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นความเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรก็ตามมนุษย์สามารถจะขจัดได้ด้วยอำนาจจิต** พวกนิกายนี้ถือว่าเป็นยารักษาโรคที่ดีที่สุดของมนุษย์ก็คือจิตของตนเอง ฉะนั้นพวกนี้จึงปฏิเสธการใช้หยูกยา หัวใจของนิกายนี้จะเน้นอยู่ที่ตัวเอง (Self) และตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์ ก็คือ วิญญาณที่จะคงอยู่ตลอดไปชั่ววันนิรันดร

มีคนกล่าวว่าปรัชญาในหนังสือ นางนวล นั้นมีเรื่องอิทธิพลของศาสนานิกายนี้แฝงอยู่อย่างมาก (ริชาร์ด บาด เคยเป็นนักเทศน์ดังกล่าวข้างต้น) เพราะสำหรับโจนาธานแล้ว ความเป็นปัจเจกบุคคลสำคัญที่สุด และมีพลังที่แฝงอยู่ในความเป็นปัจเจกบุคคลนี้ เมื่อสามารถค้นพบพลังอันนี้ได้ก็สามารถนำมาใช้เพื่อพิชิต (ไม่ว่าจะเป็นความเป็นเลิศในการบิน ความเจ็บ ความตาย อย่างกรณีที่นางนวลเฟลทเซอร์บินชนหินผา) สิ่งที่น่ามาใช้เพื่อการพิชิตนี้ไม่มีอะไรอื่นนอกจากการบังคับควบคุมความคิดของตนเอง ดังนั้นโจนาธานนางนวลจึงกล่าวว่า "นางนวลเป็นความคิดแห่งอิสระเสรีภาพ ที่ไม่มีขอบเขตจำกัดเป็นสถานภาพของนางนวลที่ยิ่งใหญ่ และร่างกายของเธอทั้งหมดจากปลายปีกหนึ่งสู่อีกปลายปีกหนึ่ง **ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากความคิดของเธอเอง"**

หรืออีกนัยหนึ่งสิ่งที่โจนาธานพยายามฝึกฝนก็คือการหา ตัวเอง (Self) ให้พบ แล้วก็ใช้การบังคับของจิตตนเองไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด (ความเป็นเลิศในการบินไม่ว่าจะเป็นการบินระดับต่ำ บินระดับสูง บินกายกรรมอากาศ หรือ บินความรัก) และผลที่สุดตัวเอง (Self) นี้ก็จะอยู่ไปชั่ววันนิรันดร อาจจะมีอยู่ในกาลเวลาและสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เลี่ยมสอนผู้อื่นให้รู้ถึงอิสระเสรีภาพความเป็นเลิศในการบินต่อไป

ริชาร์ด บาด ให้สัมภาษณ์ทัศนะของเขาไว้ว่า **"จงค้นหว่าเธอรักจะทำอะไร แล้วก็ทำสู่ความสามารถให้บรรลุผลสำเร็จ"** เขาแถมไว้อีกว่าไม่ต้องหวังว่าศาสนาไหนจะอ้างว่าโจนาธานกำลังสั่งสอนลัทธิอยู่ ซึ่งก็คงจริงเพราะริชาร์ด บาด ก็ได้ให้อิสระเสรีแก่ผู้อ่านที่จะตีความปรัชญานางนวลไว้อย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์และแม้กระทั่งปรัชญาเก๋ๆ

ถ้าจะว่าไป ผมแปลเรื่อง **โจนาธาน ลีฟริงสตัน : นางนวล** นี้ ขึ้นมาด้วยเหตุบังเอิญโดยแท้ จุดประสงค์แรกก็คือเพื่อส่งให้กับนิตยสารฉบับหนึ่ง เมื่อตอนนั้นเพื่อนๆ กลุ่มหนึ่งจัดพิมพ์หนังสือรายเดือนขึ้นมาชื่อ เพื่อน และก็ขาดเรื่องที่จะลงพิมพ์ เรานั่งคุยกันไปนั่งคุยกันมาแล้วก็สรุปว่าผมควรจะแปลเรื่องให้อ่านสนุกๆ ง่ายๆ สักเรื่อง ก็เลยนึกขึ้นได้ว่ามีหนังสือเล่มนี้ ดังนั้นจึงเริ่มลงมือแปลและเริ่มลงพิมพ์ในหนังสือ เพื่อน เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม 2516 ลงพิมพ์ติดต่อกันได้เพียงสองเดือนก็ปรากฏว่า หนังสือเพื่อน ของเพื่อนๆ เป็นอันต้องล้นหมอนนอนเสื่อไป ดังนั้นต้นฉบับที่มีอยู่จึงพิมพ์ไม่ครบถ้วนในคราวนั้น

นอกจากเหตุบังเอิญข้างต้น สิ่งที่เป็นแรงบันดาลใจให้ผมแปลหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอีกเพื่ออุทิศให้กับเด็กเล็กๆ สักห้าคน ผมเพียงแต่หวังว่าจะมีใครไปอ่านให้แกฟังเป็นเพื่อนในยามว่างหรือยามเหงา และก็หวังว่าเด็กเล็กๆ เหล่านั้นคงจะได้รับความเพลิดเพลินหรือช่วยสร้างจินตนาการให้แกบ้าง ดู

เหมือนเหตุผลทั้งหมดก็คงจะมีเท่านั้นเอง

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดันอุดรธอน 2517

.....การตีความต่างๆ ที่ปรากฏจากนิยายเชิงปรัชญา เล่มนี้ ย่อมเป็นสิทธิโดยเต็มที่จากผู้อ่าน ทุกสมัย นางนวลตัวใหม่ก็จะบินเข้ามาแทน ซึ่งเปรียบได้กับการแสวงหาที่มีเหตุผลและมีทางออกมากขึ้น สำหรับผู้เยาว์ที่เพิ่งเรียนรู้อะไรใหม่ๆ จากผู้มีประสบการณ์เก่า ในฐานะของ "จิตใจแห่งนางนวล" ที่ทัดเทียมเสมอกันเพื่อจะได้ "บินไปด้วยความนึกคิด" ให้เร็วที่สุด และรอบคอบมากที่สุด ดังปรากฏถ้อยคำชวนคิดหลากหลายที่ริชาร์ด บาค ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในเล่ม

- นางนวลเป็นความนึกคิดของความอิสระเสรี... ร่างกายของเธอทั้งหมดจากปลายปีกหนึ่งสู่อีกปีกหนึ่ง ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากความคิด ของเธอเอง....
- อย่าเชื่อสิ่งที่ดวงตาของเธอกำลังบอกเธอ สิ่งที่มันบอกมีข้อจำกัด จงดูด้วยความเข้าใจ ค้นหาสิ่งที่เธอได้รู้มาแล้ว....

เออละ... โจนาธาน ชาญวิทย์ : นางนวล ขอมอบ "ของขวัญแห่งกาลเวลา" ชิ้นนี้กลับคืนมาสู่ท่านอีกครั้งหนึ่งโดยการกลับคืนมาครั้งนี้คงยอมมิใช่การแสวงหาครั้งเก่า แต่หากจะเป็นการหมั่นฝึกฝนเพื่อ "พิชิตข้อจำกัด" ในการบินครั้งใหม่ หรือท่านผู้อ่านคิดเห็นประการใด สิ่งใด สิ่งนั้น ท่านย่อมรู้ได้ในใจจาก "ชั่วโมงบิน" ของท่านเอง.... สิ่งใด สิ่งนั้น เป็นเช่นใด ย่อมอยู่นอกเหนือกาลเวลาไป จากการจัดพิมพ์ครั้งนี้ เพราะมันจะเป็นเพียงของขวัญชิ้นเล็กๆ ที่กระซิบมอบให้กับ "โจนาธานตัวจริง" ซึ่งมีอยู่ในตัวเราทุกๆ คน เมื่อวันคืนเก่าๆ ผ่านพ้นไป รุ่งอรุณแห่งวันคืนใหม่ๆ ก็ย่อมจักต้องมาเยือน.....

บางส่วนจาก "ของขวัญแห่งกาลเวลา"
คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๔
สุชาติ สวัสดิ์ศรี

....ข้อที่ควรพิจารณาอย่างหนึ่งก็คือ การแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองที่นางนวลกระทำอยู่ อย่างเอาเป็นเอาตายนั้น เป็นการแสวงหาเพื่อหลุดพ้นเป็นส่วนตัว เพื่อความภาคภูมิใจเป็นส่วนตัวหรือเป็นการแสวงหาเพื่อส่วนอื่นที่มีใช้ตัวเอง ถ้าหากนางนวลอุตสาหะบินแทบล้มแทบตายเพียงเพื่อต้องการให้คนอื่นมองเห็นว่า มันไม่เหมือนใคร มันไม่เดินตามแบบใคร ก็เป็นเรื่องสูญเปล่าได้เช่นเดียวกัน เพราะโลกในยุคต่อไปนั้น ไม่ใช่โลกที่แต่ละคนจะหลบหนีไปแสวงหาความวิเวกวังเวงใจแต่ผู้เดียว แต่เป็นโลกที่ทุกคนจะต้องอุทิศตนทำงาน เพื่อแสวงหาทางรอดให้กับสังคมที่เราอยู่โดยส่วนรวม

.....ข้อที่คนอ่านหนังสือไม่ควรลืมอย่างเด็ดขาดคือ หลักกาลามสูตรที่พระพุทธองค์ของเรา กล่าวไว้เมื่อ ๒๕๐๐ กว่าปีก่อนทั้ง ๑๐ ข้อนั้นเป็นหลักยึดอย่างดี ในการพิจารณาปัญหาแต่ละปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วในสังคมและในโลกนี้.....

บางส่วนจาก คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๓
เสถียร จันทิมาธร

....นอกเหนือจากวิญญานเสรีแล้ว โจนาธานยังมีความรับผิดชอบ มีความรักในมนุษยชาติ มีความอยากช่วยเหลือผู้อื่น เปิดโอกาสและแนะแนวทางให้ผู้อื่นได้แสวงหา เรียนรู้ และบรรลุ ตรงนี้แหละที่ทำให้โจนาธานน่าสนใจขึ้นอีกเป็นพิเศษ และโดยส่วนตัวของผมที่เป็นอาจารย์สอนหนังสือก็ออกจะชอบทั้งวิญญานเสรีและความเสียสละของโจนาธาน วิญญานเสรีทำให้เราหลุดพ้นจากความจำเจที่น่าเบื่อหน่าย ความเสียสละทำให้การมีชีวิตอยู่ของเรามีคุณค่ายิ่งขึ้น ผมคิดว่าสองสิ่งนี้น่าจะอยู่ในวิสัยที่มนุษย์เราพึงจะทำให้แก่กันและกันได้

บางส่วนจากคำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑๐
ชาญวิทย์ เกษตรศิริ
พฤษภาคม ๒๕๒๗